

บทนำ

“เสร็จแล้ว!”

เสียงของเด็กชายวัยสิบสองปีดังขึ้น หลังจากประกอบเครื่องบินจำลองเสร็จ เขาถือมันกระโดดโลดเต้นอยู่บนโซฟาด้วยความดีใจ

“น่านลงมาลูก เดี่ยวก็ตกลงไปแข่งขาทักหมก” เกวลินผู้เป็นแม่ร้องบอกด้วยความห่วงใยทั้งที่ยังไม่ละสายตาจากซีรีส์เกาหลีเรื่องโปรดทางโทรทัศน์

“ผมเอาไปให้พ่อคุณะครับ”

“อือ” มารดาเพียงพยักหน้าแล้วดึงหูชูชู้บน้ำตาที่เสียให้แก่วะเอกหน้าใสราวกระเบื้องเคลือบ

น่านตะวันวิ่งออกจากห้องนั่งเล่นไปตามโถงด้วยความลึกลับ เขาอยากให้บิดาภูมิใจผลงานของตัวเอง เพราะนี่เป็นเครื่องบินจำลองลำแรกที่เขาประกอบมันขึ้นมาเองโดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากท่านหรือคณาจารย์ ลูกน้องคนสนิทของท่านที่มักจะมาเล่นกับเขาเป็นประจำ

เมื่อมาถึงหน้าห้องทำงาน เขาคิดว่าจะย่องเข้าไปแล้วเอาเครื่องบินลำ

นี่ไปเซอร์ไพรส์บิดา จึงค่อยๆ แง้มประตูลงแล้วทำท่าจะก้าวเข้าไป ทว่า...

“เราต้องฆ่าไอ้โชติชะ!”

เท้าของน่านตะวันชะงักทันทีที่ได้ยินเสียงที่เต็มไปด้วยความอำมหิตนั้น เขาจำได้ดีว่านั่นเป็นเสียงของภาสพงษ์ผู้เป็นบิดา และมันทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

พ่อใคร่ใคร่กัน ทำไมถึงได้ส่งเสียงคำรามอย่างดุตันถึงกับจะเข่นฆ่าออกมาอย่างเลือดเย็นอย่างนั้น

เด็กชายมองลอดช่องประตูที่แง้มอยู่เล็กน้อยเข้าไปก็เห็นบิดากำลังยืนกอดอกพิงขอบโต๊ะทำงานด้วยใบหน้าถมิ่งทึ่งอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน เพราะในความทรงจำของเขา พ่อมักจะมีใบหน้าเป็นยิ้มและดูอบอุ่นตลอดเวลา แม้แต่น้ำเสียงดุตันก็ไม่เคยเอ่ยให้เขาได้ยินเลยสักครั้ง

ไม่ห่างออกไปนักคือคณชาญที่กำลังยืนกุมมืออยู่อย่างสงบเสงี่ยม เขาเป็นมือขวาคนสนิทของภาสพงษ์ เป็นชายหนุ่มฉกรรจ์วัยสามสิบเจ็ดปีที่มีใบหน้าคมสันและไว้หนวดเคราตามสมัยนิยม ตั้งแต่่านตะวันจำความได้ก็เห็นเขาอยู่ในบ้านแล้ว และชอบแวะเวียนมาเล่นกับเขาบ่อยๆ จึงกลายเป็นคนที่เด็กชายสนิทที่สุดใบบรรดาลูกน้องใบหน้าถมิ่งทึ่งของบิดาทั้งหมด

ส่วนที่โชฟ้าตรงข้ามกับภาสพงษ์มีชายอีกคนหนึ่งที่น่าวันไม่รู้จักนั่งอยู่ เขาคณนั้นเป็นคนรูปร่างลั่นทัด ใบหน้าเหลี่ยมและมีดวงตากกลมโต ทำทางเป็นชายหนุ่มที่ค่อนข้างสมบุกสมบันทีเดียว

“ใจเย็นๆ ก่อนไม่ดีหรือครับท่าน” คณชาญเอ่ยอย่างสุชุม

“ไม่ต้องยงต้องเย็นมันแล้วคณชาญ” ชายที่เขาไม่รู้จักขัดขึ้น ก่อนจะหันไปหาบิดาของเขา “ถ้าขึ้นไม่จัดการคืนนี้แล้วรอให้คุณโชติเอาหลักฐานทุกอย่างเข้าที่ประชุมบอร์ดฟุ้งนี้ คุณพงษ์กับผมอาจเดือดร้อนได้นะครับ”

คำพูดของชายคนนั้นยิ่งทำให้สีหน้าของภาสพงษ์เครียดจัดขึ้น ก่อนที่ในที่สุดเขาจะหันหลังให้ทุกคนแล้วกำหมัดทุบเบรียงลงบนโต๊ะ

“คณชาญ ไปจัดการฆ่าทุกคนในบ้านนั้นซะ ทำให้ทุกอย่างเหมือนการ

ปล้น”

“แล้วหนูน้ำละครับ” คมชาญเอ่ยถาม

น่านตะวันเบิกตากว้างทันทีที่ได้ยินชื่อนั้น เพราะน้ำหรือชลาลัยคือ เด็กหญิงวัยหกปีที่ย้ายอยู่ในครอบครัวที่มีอาณาบริเวณติดกับครอบครัวหลังนี้ บิดาของเธอคือธนโชติ ผู้เป็นประธานกรรมการบริหารพีทีจีเวลริ และเป็นเพื่อนสนิทกับภาสพงษ์ ทั้งคู่ร่วมหุ้นกันเปิดบริษัทจีเวลริและฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ นานามาด้วยกันจนกระทั่งบัดนี้มันได้กลายเป็นบริษัทอัญมณีที่ใหญ่ที่สุดของเมืองไทยไปแล้ว

ที่แท้ ‘ไอ้โชติ’ ที่บิดาของเขากล่าวถึงก็คือ ธนโชติ ผู้เป็นบิดาของเด็กหญิงชลาลัยนั่นเอง

นี่บิดาของเขาจะฆ่าเด็กที่ไม่รู้ชื่อไหนอึ้นด้วยหรือ

หัวใจของน่านตะวันเต้นรัว เพราะความที่บ้านติดกันและผู้นำทั้งสองครอบครัวเป็นเพื่อนกัน เด็กทั้งสองจึงมักจะเล่นด้วยกันเสมอจนสนิทชิดเชื้อ เด็กหญิงเองก็ติดเด็กชายเป็นตั้งเม ส่วนเด็กชายเองที่อยากมีน้องสาวอยู่แล้ว ก็ยิ่งรักเด็กหญิงเสมือนดวงใจ

“นายไม่เข้าใจคำว่า ‘ฆ่าให้หมด’ ตรงไหนหือคมชาญ”

ชายที่เขาไม่รู้จักเอ่ยเสียงเข้ม นั่นทำให้เด็กชายเบิกตากว้างขึ้นอีก อย่างแทบไม่เชื่อหูเลยว่าจะมีคนที่ยิ้มโหดถึงเพียงนี้มาอยู่ในบ้าน เพราะเพียงสิ่งฆ่าคนก็แล้วร้ายพออยู่แล้ว นี่ถึงกับสั่งฆ่าเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่รู้ชื่อไหนอึ้นด้วย

เขาต้องทำอะไรสักอย่าง

“ทำตามที่คุณสั่ง” ภาสพงษ์กัดฟันเอ่ย

“ครับท่าน” คมชาญก้มศีรษะรับคำสั่ง ผู้ชายคนนั้นไม่เคยขัดคำสั่งของภาสพงษ์ไม่ว่าจะถูกหรือผิดก็ตาม แถมยังทำได้ดีทุกอย่างเสียด้วย

นั่นเป็นการรับรองเลยว่าหากเขาไม่ลงมือทำอะไรสักอย่าง ชลาลัยกับทุกๆ คนในบ้านหลังนั้นจะต้องจบชีวิตลงตามคำบัญชาของบิดาของเขาอย่าง

แน่นอน

สมองของเด็กชายปั่นป่วนไปหมด เขาจะยอมปล่อยให้บิดาทำบาปใหญ่หลวงแบบนี้ไม่ได้ คิดได้ตั้งนั้นจึงผลจากประตูห้องทำงานไปก่อนที่คมชาญจะออกมา จากนั้นวิ่งสุดชีวิตตัดห้องนั่งเล่นที่มารดายังคงนั่งดูซีรีส์เกาหลีอยู่อย่างไม่สนใจโลกแห่งความเป็นจริง ผ่านห้องโถงหน้าบ้านที่มีโคมระย้าชื่อใหญ่เรื่องแสงระยิบระยับ และฝ้าสวนกว้างที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำจากสปริงเกอร์ไปจนกระทั่งถึงรั้ว

เด็กชายหยุดวิ่งแล้วก้มลงจับเข้าหอบแฮกๆ ชายกางเกงนอนขยาดของเขาเลอะไปด้วยดินเปียกๆ และหญ้า ตอนนั้นรู้สึกเหนื่อยจนแทบขาดใจ แต่เมื่อหันไปเห็นคมชาญออกมาจากบ้านแล้วขึ้นรถยนต์ขับออกไป เขาก็รู้ทันทีว่าไม่มีเวลาจะมารื้ออะไรอยู่อีกแล้ว

น่านตระวันเป็นขี้มรั้วไปยังสวนกว้างของคฤหาสน์ข้างเคียง ด้วยความรื้อรอนจึงทำให้ขาลงตกจากรั้ว ดินที่มันไม่สูงมากจึงไม่ได้บาดเจ็บอะไรนัก มีเพียงแผลถลอกเล็กน้อยที่ข้อศอกและเลือดที่เปื้อนโคลนเลอะเทอะ ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นแล้ววิ่งตัดสนามหญ้าไปที่ประตูใหญ่ซึ่งยังคงเปิดอ้าอยู่

“อ้าว...น่าน มาได้อย่างไรคะ”

ปรียาผู้เป็นมารดาของชลาลัยเอ่ยทักเมื่อเห็นเขา สีหน้าของเธอดูแปลกใจไม่น้อยที่เห็นเด็กชายที่คุ้นเคยอยู่ในสภาพมอมแมมเช่นนี้

“มะ...มีคน...จะมา...” น่านตระวันพูดไปหอบไปเพราะวิ่งมาไกล เลยฟังดูไม่เป็นประโยคนัก

“ใจเย็นๆ จะ นิ่งพักก่อนดิใหม่ เตียววาเอาน้ำเย็นๆ มาให้”

เขารับโบกมือ “ไม่มี...เวลา...แล้วครับ”

“เวลาอะไรกันจ๊ะ หรือจะมาหาหนูน้ำ กลัวหนูน้ำจะนอนก่อนละสิ”

“เปล่าครับ ผมจะบอกว่า...”

“อ้าว น่าน” เสียงของธนโชติดังชัดขึ้น ก่อนจะเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเปื้อนยิ้ม “มาชะตึกเชียวนะวันนี้ คิดถึงหนูน้ำหรือไง”

“ไม่ใช่ครับ” น่านตะวันโบกมือพลางหอบแฮก

“ไม่ต้องแก้ตัวเลย” ปรียาหัวเราะ “แต่ตอนนี้หน้ามันตึงแล้วนะ เอาไว้พรุ่งนี้เข้าค่อยมาใหม่ดีกว่า”

“ฟังผมก่อนครับคุณอา”

ธนโชติหันไปยิ้มกับภรรยา ก่อนยื่นมือมายีผมเขา “เอ้า...อยากจะทำอะไรละหือ”

“มีคน...จะ...มาฆ่าคุณอาครับ”

สองสามีภรรยาเลิกคิ้วแล้วมองกันอย่างงงวย ชั่วโมงที่หนึ่งเขาเห็นแววตาของธนโชติทอประกายแห่งความกังวลก่อนที่จะผินหัวเราะออกมาเบาๆ

“อะไรกัน ดูหนังแอกชันมาหรือไง”

“ผมพูดจริงๆ นะครับอา มีคนจะมาฆ่าคุณอาทั้งสองกับหนูน้ำจริงๆ นะครับ”

ธนโชติจ้องมองเขาอย่างพิลึก เมื่อเห็นสีหน้าเครียดของเขาจึงคุกเข่าลงแล้ววางมือบนไหล่ของเขา

“แล้วน่านรู้มาได้ยังไง”

“เอ่อ...คือ...” น่านตะวันอีกอักเหมือนน้ำท่วมปาก เพราะจะบอกว่าบิดาของเขาเป็นคนสังคมนิยมให้มาสังหารทุกคนในบ้านนี้ก็ทำไม่ได้ แต่จะไม่บอกก็อาจทำให้ธนโชติไม่เชื่อ

“ว่าไงจะน่าน รู้มาได้ยังไง” ปรียาเอ่ยถามอีกคน

“ไม่มีเวลาแล้วครับ ผมว่าคุณอารีบพาหนูน้ำหนีไปก่อนดีกว่าครับ”

ทั้งสองคนดูเหมือนจะยังลังเลว่าจะเชื่อคำของเด็กอายุสิบสองปีดีหรือไม่ นั่นยิ่งทำให้น่านตะวันอึดอัดและร้อนใจเป็นอย่างมาก

“เชื่อผมสักครั้งนะครับ”

“เอาละๆ อาจะเชื่อเธอ” ธนโชติเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเครียด “งั้นเธอรีบกลับบ้านไปก่อนนะ เดี่ยวจะโดนลูกหลง”

“คุณอาเชื่อผมใช้ไหมครับ” นานตะวันถามย้าอย่างไม่แน่ใจนัก

“เชื่อสิ” บิดาของชลาลัยยิ้มเขมอีกครั้ง “รีบกลับไปเถอะ”

นานตะวันยืนล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินจากมาอย่างรู้สึกหัวใจ เพราะดูเหมือนผู้เป็นอาทั้งสองจะไม่กระตือรือร้นอะไรเลย ยิ่งคงยืนตระกอง กอดกันอยู่หน้าบ้านและมองเขาเดินจากมาอย่างใจเย็น

เมื่อเด็กชายเดินไปถึงรั้วและกำลังจะปีนข้ามกลับไปที่บ้านของตัวเอง เขาก็กลับต้องชะงักเสียก่อน เพราะได้ยินเสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์ที่ประตुरू้วบ้านของธนโชติ

นานตะวันหันไปมองตามเสียงแล้วก็ถึงกับช็อกเมื่อเห็นลุงยามที่ประตुरू้วถูกยิงโดยปืนกับเสียงของชายในชุดเครื่องแบบลายพราง ก่อนที่ชายคนนั้นจะกระโดดตกลงมาจากกระบะรถแล้วเปิดประตुरू้วเพื่อให้รถคันนั้นแล่นเข้ามาได้ บนกระบะรถยังมีชายแต่งชุดเครื่องแบบลายพรางอีกหกคน

ดวงตาของเด็กชายเบิกกว้างเมื่อหันไปเห็นว่าคุณอาทั้งสองยังคงยืนอยู่หน้าบ้านและมองเหตุการณ์นั้นอย่างตกตะลึงเช่นเดียวกัน

“แม่แล้ว!”

นานตะวันรีบวิ่งไปหาคุณอาทั้งสอง แต่เขาวิ่งได้ไม่เร็วเท่ารถ ชายในชุดลายพรางกระโดดลงจากรถแล้วพากันยกปืนขึ้น ธนโชติเห็นดังนั้นจึงคว้าตัวภรรยาวิ่งเข้าบ้านแล้วปิดประตुरू เด็กชายเห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งอ้อมไปหลังบ้าน ซึ่งเป็นส่วนของครัวที่ชลาลัยมักจะพาเขามานั่งเล่นทำอาหารกับป้าชัมัย ผู้เป็นแม่บ้านบ่อยๆ

เสียงปืนทำให้ป้าชัมัยออกมาจากห้องพร้อมกับคนรับใช้คนอื่นๆ ด้วยความตื่นตระหนก

“คุณน่าน มาได้ไงคะ”

“หนูน้ำอยู่ไหนครับ” เขาถามอย่างไม่สนใจจะตอบคำถามของแม่บ้าน
สูงวัย

“ยะ...อยู่ข้างบนมั้งคะ”

ได้ยืนดั่งนั้นนานตะวันก็ริบถันออกจากครีว ทว่าก่อนจะพ้นมาก็ได้ยินเสียงป็นดังสนั่น เสียงป่าซมัยกับคนรับใช้กรี๊ดร้องดังระงมก่อนจะเงียบไป

เด็กชายรู้สึกกลัว แข็งขาลันไปหมด แต่ก็ตระหนักว่ายังมีคนที่กำลังรู้สึกกลัวยิ่งกว่าเขาแน่ จึงรีบวิ่งขึ้นไปชั้นสองอย่างไม่คิดชีวิต เมื่อมาถึงหัวบันไดเขาก็เห็นธนูไซติถือปืนกระบอกหนึ่งออกมาจากห้องนอน

“น่าน ยังไม่กลับบ้านอีกหรือ”

“หนูน้ำล่ะครับ” น่านตะวันเอ่ยถามโดยไม่สนใจจะตอบคำถาม

“อยู่ในห้องกับอาปรียา น่านเข้าไปอยู่กับอากับน้องดีกว่านะ ตรงนี้อันตรายมาก”

“ครับ” เด็กชายรับคำ ใจหนึ่งก็รู้สึกกลัวเหมือนกัน แต่เมื่อเห็นเหล่าคนงานและคนสวนของธนูไซติกรูกันเข้ามา ก็นึกภาวนาให้คนของคมชาญพ่ายแพ้กลับไปโดยไม่สร้างความเสียหายให้ที่นี้ไปมากกว่านี้

น่านตะวันวิ่งตรงไปยังห้องของชลาลัย เด็กหญิงร้องให้จำอยู่ในอ้อมกอดของผู้เป็นแม่ เขาถลันเข้าไปนั่งคุกเข่าต่อหน้า

“หนูน้ำ ไม่เป็นไรนะ”

“พี่น่าน” เด็กน้อยร้องเรียกเขา ไบหน่านำรักราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบมองไปด้วยน้ำตาและความหวาดกลัว “หนูน้ำกลัว”

“ไม่ต้องกลัว พี่อยู่นี่แล้ว” เด็กชายปลอบ ทั้งที่ก็รู้ว่าหากพวกมือปืนสามารถเข้ามาในห้องนี้ได้ เขาเองคงไม่มีปัญญาจะปกป้องใครได้แน่

เสียงป็นยังคงดังสนั่นไปทั่วบ้าน น่านตะวันรู้สึกหวาดกลัวเหลือเกิน ยิ่งชลาลัยร้องให้ดังขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งกลัวมากขึ้นเท่านั้น เพราะเขาเองก็เป็นเพียงเด็กอายุสิบสองที่ไม่มีอาวุธอะไรติดมือเลย นอกจากเครื่องบินจำลองที่ไม่สามารถพาเขาไปกับสองแม่ลูกบินออกไปได้เท่านั้น

น่านตะวันมองเครื่องบินจำลองในมืออย่างคับแค้นใจ ก่อนจะโยนมันทิ้งอย่างไม่ใยดี เพราะคนที่เชื่อมั่นให้เขาคือบิดาที่หลอกเขาว่าเป็นคนใจดี แต่

เบื้องหลังกลับสั่งฆ่าคนได้อย่างเลือดเย็น โดยเฉพาะคนคนนั้นเป็นเพื่อนรักของท่าน รวมถึงเด็กผู้หญิงที่ไม่รู้ชื่อไหนอืหน่อด้วย

เครื่องบินจำลองที่เพิ่งต่อเสร็จแตกกระจายเหมือนหัวใจของเด็กชาย เขากำลังเสียน้ำตาให้แก่ความกลัว ความผิดหวัง ความคับแค้น และหวังอย่างลมๆ แล้งๆ ว่าตัวเองกับทุกคนจะสามารถผ่านคำเคียดแค้นอันเลวร้ายนี้ไปได้ เขาภาวนาเรียกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้มาคุ้มครอง

แต่กลับไม่เป็นผล...

เสียงปี่ดังโกล้งเข้ามาทุกที ปรียาจึงเรียกนานตะวันและอุ้มชลาลัยเข้าไปในห้องน้ำ เธอบอกเด็กชายให้ลงไปในห้องอาบน้ำแล้วส่งลูกสาวให้

“อาฝากหนูน้ำด้วยนะนาน”

เขาพยักหน้าอย่างหวาดกลัว แต่ก็กอดเด็กหญิงเอาไว้แน่น หลังจากนั้นก็รีบวิ่งออกมาเปิด ก่อนจะออกไปจากห้องน้ำพร้อมกับล็อกประตูเอาไว้

“ไม่ต้องกลัวนะหนูน้ำ” นานตะวันปลอบ ทั้งที่ตัวเองกลัวแทบเป็นแทบตาย สองแขนกอดเด็กหญิงเอาไว้แน่น

ปัง!

เสียงปี่ทำให้ทั้งเขาและชลาลัยสะดุ้ง เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอก ครู่หนึ่งก็มีคนพยายามจะเปิดประตูเข้ามาในห้องน้ำ

“ฟังเข้าไป”

เสียงคมซาญดั่งขึ้นด้านนอก หัวใจของนานตะวันเต้นระทึกเพราะจำเสียงได้ นั่นทำให้เขายังรู้สึกสับสน เพราะไม่เพียงบิดาที่เปลี่ยนไป คนที่เขาคิดว่าใจดีมากที่สุดอย่างคมซาญก็พลันมาเปลี่ยนเป็นปีศาจไปด้วยอีกคน ชลาลัยร้องไห้สะอึกสะอื้น

“เสียบก่อนหนูน้ำ เดี่ยวพวกมันได้ยิน” เขากระซิบลแล้วกอดเธอไว้แน่น

เด็กหญิงพยายามอย่างเต็มที่ แต่ความกลัวและความตกใจทำให้เธอไม่สามารถกลั้นเสียงสะอื้นได้

“เสียงชะ” เขาหลับศีรษะเธอเบาๆ ด้วยมือสั้นเทา

“หาให้ทั่ว อย่าให้ใครรอดไปได้”

เสียงของคมชาญดังขึ้นอีก ตามมาด้วยเสียงรื้อค้นกระจุกกระจาย เสียงปิดเปิดตู้ตั้งปิ้งปิ้งลอดเข้ามา น่านตะวันรู้ว่าอีกไม่นานประตูห้องน้ำก็จะต้องถูกเปิดออก แล้วมัจจุราชก็จะเข้ามาพรากวิญญานของเขาทับชลาสัย ออกจากร่าง เขาผิดเองที่วิ่งเข้ามาในบ้านหลังนี้ แต่เด็กอายุสิบสองจะคิดอะไรได้ในสถานการณ์คับขันแบบนี้กันเล่า

ในที่สุดวินาทีสุดท้ายของชีวิตก็มาถึง ใครบางคนพังประตูห้องน้ำเดินเข้ามา น่านตะวันจ้องมองเงาที่ทาบบอยู่บนบานด้วยหัวใจเต้นระทึก พร้อมกับกดหน้าชลาสัยแนบอกเขา

เสียงสะอึกสะอื้นของชลาสัยยังดังอยู่ แม้เธอจะพยายามเงียบที่สุดแล้วก็ตาม นั่นทำให้เงามัจจุราชนั้นหยุดชะงักนิ่งไปครู่ใหญ่

แล้วม่านก็ถูกกระชากเปิดออก น่านตะวันกับชลาสัยหันไปมองด้วยความตกใจ เมื่อเห็นชายร่างใหญ่ในชุดลายพรางและหมวกไหมพรมปิดหน้ายืนอยู่พร้อมปืนพกสั้นในมือก็ถึงกับตัวชาด้วยความหวาดกลัว

“คุณน่าน!”

เสียงนั้นทำให้น่านตะวันแน่ใจว่าคนคนนี้เป็นคมชาญ ยิ่งเห็นรอยลักรูปหัวเลื้อยบนหลังมือซ้ายที่ถือปืนด้วยแล้วก็ยิ่งมั่นใจ ทำให้ใบหน้าเด็กหนุ่มบิดเบี้ยวเหยเหยด้วยความกลัว รู้สึกถึงน้ำอุ่นๆ ที่นองอยู่เต็มกางเกง

“อย่าทำอะไรเราเลยนะ” น่านตะวันบอกเสียงสั้นเทา ใช้ตัวบังชลาสัยไว้มิด

“ลูกพี่ครับ หาทั่วแล้วไม่เจอเลยครับ” เสียงดังมาจากด้านนอก คมชาญจ้องน่านตะวันเขม็ง ก่อนจะหันไปตะโกนโดยไม่ละสายตาจากเด็กชาย

“ไปหาห้องอื่นให้ทั่ว”

“ครับ” เสียงดังตอบมา ก่อนจะมีเสียงฝีเท้าและเสียงประตูเปิดปิด

ปั้งปั้ง

คมชาญหันหน้ามามองเด็กทั้งสองเต็มตา ริมฝีปากยิ้มแน่น

“หนูน้ำเป็นเด็ก ไม่รู้เรื่องอะไรหรอกครับ”

ไม่มีเสียงสะท้อนมาจากบุรุษภายใต้หมวกไหมพรมนั้น ดวงตาคมเข้มค่อยๆ หริ่ง ก่อนจะเลื่อนกระสุนเข้ารังเพลิงซ้าๆ เสียงแก๊กของมันดังราวกับเสียงหัวเราะของผีร้ายจากอเวจี

“ลูกพี่ครับ...” ชายฉกรรจ์ในชุดลายพรางคนหนึ่งพรวดพราดเข้ามา ยืนข้างหลังคมชาญ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นเด็กสองคน

“มึงเห็นแล้วใช่ไหม”

“ครับ” มือปืนพยักหน้า “ยิงมันเลยสิครับพี่ จะได้รับแผ่น เต็มตัว
ตำราจมา”

คมชาญพยักหน้า ดวงตาของเขาฉายแววเหยี่ยมเกรียม ก่อนจะเหยียดแขนจ่อปากกระบอกปืนมาทางเด็กทั้งสองคน

น่านตะวันกลัวจนแทบขาดใจ ก่อนจะหลับตาบิแล้วกอดชลาลัยเอาไว้แน่น

“เร็วสิพี่” ผู้เป็นลูกน้องร้องเร่ง

ปั้ง!

ในที่สุดเสียงปืนก็แผดถัน น่านตะวันสะดุ้งเฮือก คิดว่าตัวเองคงถูกสังหารไปพร้อมๆ กับชลาลัยแล้ว แต่เขากลับไม่รู้สึกลีบเลยสักนิดเดียว

ความตายมันช่างรวดเร็วเสียจนไม่รู้สึกลีบปวดอะไรเลยอย่างนั้นหรือ
“แง!”

เสียงร้องไห้ของชลาลัยทำให้น่านตะวันอดแปลกใจไม่ได้ เมื่อเขาลืมตาขึ้นมองก็พบว่ากระสุนนัดสุดท้ายของคำเค็นอันหฤโหดนี้ไม่ได้พุ่งมาหาเขา แต่มันพุ่งเข้าไปเจาะตรงหว่างคิ้วของชายฉกรรจ์อีกคน ร่วงใหญ่ที่ไว้วิญญาณนอนหงายอยู่บนพื้นพร้อมเลือดไหลนองเต็มท้องน้ำ

น่านตะวันเบิกตากว้าง มองคมชาญอย่างคาดไม่ถึง หลังจากนั้น

ชายหนุ่มก็หันหลังให้แล้วลากร่างไว้วิญญูณเดินออกจากห้องน้ำไปโดยไม่พูดอะไรกับเขาสักคำ

คฤหาสน์ทั้งหลังเงียบจนวังเวงหลังจากนั้น น่านตระวันชนลุกชูหลังจากผ่านวิภฤติเลวร้าย ซลาเลียเองก็กลัวจนตัวสั่น เขาจึงตัดสินใจปิดม่านแล้วนั่งกอดเธอเอาไว้อย่างนั้น เพราะจะให้ออกไปตอนนี้ก็คงไม่ได้ จึงได้แต่กอดกันร้องไห้กระซิกๆ อยู่อย่างนั้น

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าราวชั่วมกับชั่วกัลป์ มันช่างเป็นช่วงเวลาที่น่าอึดอัดและทรมานใจเหลือเกิน จนกระทั่งน่านตระวันได้ยินเสียงไซเรนรถตำรวจดังแว่วมา ดวงตาของเขาก็เบิกโพลงขึ้น เขาไม่เคยได้ยินเสียงอะไรไพเราะขนาดนั้นมาก่อน แม้แต่เสียงเปียโนจากปลายนิ้วของมารดาที่ไม่อาจเทียบได้

ครู่ใหญ่ก็เกิดเสียงอีกทีอีกครั่ง เขาได้ยินเสียงฝีเท้าคนหลายคนเดินไปเดินมา ก่อนจะมีคนกลุ่มหนึ่งเข้ามาในห้องน้ำ พวกเขาร้องเรียกกันเมื่อเจอรอยเลือด แม่เด็กชายจะแน่ใจว่าคนเหล่านั้นเป็นตำรวจ แต่ก็ไม่กล้าขยับเขยื้อน ได้แต่กอดซลาเลียเอาไว้อย่างนั้น จนกระทั่ง...

“เฮ้ย...มีเด็กอยู่ในอ่างอาบน้ำ” นายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งหันไปตะโกนบอกเพื่อน

ซลาเลียแผดเสียงลั่น ร้องให้ออกมาด้วยความกลัว น่านตระวันกอดเธอแน่น จ้องมองนายตำรวจคนนั้นโดยไม่พูดอะไร

“ไม่ต้องร้อง ฉันเป็นตำรวจ มาช่วยพวกหนู”

เด็กหญิงยังคงร้องไห้จ้า น่านตระวันกอดเธอไว้แน่นอย่างปลอมประโลม

“ไป ไ้หนู...พาน้องออกไปจากที่นี่กันดีกว่า”

เด็กชายประคองร่างเล็กๆ ขึ้นแล้วก้าวข้ามขอบอ่างอาบน้ำไปหาตำรวจ เด็กหญิงร้องไห้จ้าเมื่อเห็นเลือดเต็มไปหมด และยิ่งร้องหนักขึ้นเมื่อ

เห็นศพของมารดาตัวเองบนพื้นห้องนอน น่านตะวันรีบดึงหน้าของเธามาแนบอกเพื่อไม่ให้เห็นภาพอันสยดสยองนั้น

พอเดินออกมาที่โถงทางเดิน น่านตะวันก็เห็นธนโชตินอนจมกองเลือดอยู่ตรงที่เขาพบเป็นครั้งสุดท้าย เขาจึงกอดเด็กหญิงไว้แน่น ให้นำหน้าของเธอชบอยู่กับอกของเขา

เมื่อออกมาถึงหน้าบ้าน น่านตะวันเห็นผู้คนมากมาย มีรถตำรวจและรถพยาบาลเปิดไฟฉุกเฉินวิบวับไปหมด ทุกอย่างดูวุ่นวาย แต่ก็ให้ความรู้สึกปลอดภัยกว่าช่วงที่ผ่านมา จนกระทั่ง...

“น่าน!” เสียงของพ่อ

น่านตะวันหันขวับไปมองก็เห็นบิดากับมารดาวิ่งปราดเข้ามา พวกท่านมองมาด้วยสายตาแปลกใจที่เห็นเขาอยู่ที่นี่ ต่อเมื่อบิดาเหลือบเห็นชลาลัยดวงตาของท่านก็ยิ่งฉายแววพิศวงมากยิ่งขึ้น

“หนูน้ำ!” ภาสพงษ์ร้องเรียกด้วยความตกใจ

เด็กหญิงไม่รู้สึโหน่อีเห่น หันไปมองตามเสียงเรียก ก่อนจะร้องไห้โฮออกมาอีก “คุณอา หนูกลัว”

ภาสพงษ์ซังก ก่อนจะปรับเสียงนุ่ม “ไม่ต้องกลัวนะ หนูปลอดภัยแล้ว เดี่ยวอาจจะดูแลหนูเอง”

บิดาของน่านตะวันยื่นสองมือมาใกล้ เด็กชายมองท่านด้วยความสับสน ก่อนจะดันร่างชลาลัยไปด้านหลังตนเอง

“อะไรกันลูก” ผู้เป็นบิดาร้องถามด้วยรอยยิ้มเจื่อน

“อย่าแตะต้องหนูน้ำ”

ภาสพงษ์ขมวดคิ้วมุ่น สีหน้าของท่านเครียดเข้ม แต่ไม่นานรอยยิ้มอันอบอุ่นก็ฉายขึ้นบนใบหน้าอีกครั้ง เป็นรอยยิ้มที่เขาเห็นมาตลอดตั้งแต่จำความได้ ทุกครั้งเขาจะรู้สึกได้เลยว่าท่านเป็นคนที่อบอุ่นและเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก แต่ถึงวินาทีนี้ เขากลับไม่แน่ใจเสียแล้ว

“คุณเป็นคนที่โอร. แจ้งตำรวจใช่ไหมครับ” นายตำรวจที่ฟ้าเด็กสอง

คนออกมาเอ่ยถาม

“ครับ ผมเอง” ภาสพงษ์รับ “ผมได้ยินเสียงปืน ก็เลยโทร. แจ้งครับ”

“แล้วคุณเป็นพ่อของเด็กผู้ชายคนนี้ด้วยหรือครับ”

“ครับ ผมเป็นพ่อของเด็กคนนี้ครับ ส่วนเด็กผู้หญิงก็เป็นลูกสาวของเพื่อนผม”

น่านตะวันรู้สึกสับสนกับท่าทางของบิดาไม่น้อย เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมบิดาถึงมีท่าทีกลับไปกลับมา เดียวดีเดียวร้ายได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้

“ถ้าฉันผสมฝากเด็กสองคนนี้ได้ไหมครับ จะให้อยู่ที่นี้ก็คงไม่ได้ จะพาไปโรงพักก็คงไม่เหมาะ”

“ได้สิครับ ไม่มีปัญหา หนูน้ำก็เหมือนลูกสาวผมเหมือนกัน”

ภาสพงษ์เอ่ย แต่เป็นคำพูดที่คล้ายกับจะตอกย้ำหัวใจของน่านตะวันให้เจ็บปวดมากขึ้น

เหมือนลูกสาว...แต่กลับสั่งมาได้อย่างเลือดเย็นนั้นหรือ นี่พ่อของเขาเป็นอะไรไปแล้ว ปีกาจหรือซาตานตนไหนเข้าสิงท่านกัน

“เอาไว้ผมเคลียร์ที่นี้แล้ว จะขอเชิญเด็กสองคนนี้ไปสอบปากคำพร้อมสหวิชาชีพหน่อยนะครับ เผื่อจะได้เบาะแสบ้าง”

“ได้สิครับ” ภาสพงษ์เอ่ยด้วยความยินดี

นายตำรวจตะเบะแล้วเดินจากไป ภาสพงษ์จึงหันมายิ้มให้ลูกชายกับลูกสาวของเพื่อน

“ให้อุ้มไหม”

“ไม่ต้องหรอกครับ” น่านตะวันรีบขัดและยังคงบึ้งรังเล็กน้อย เอาไว้อย่างปกป้อง “หนูน้ำจะชี้หลังผมไปครับ”

ภาสพงษ์มองลูกชายด้วยความแปลกใจ แต่สุดท้ายก็ถอนใจออกมาแล้วพยักหน้าช้าๆ ก่อนจะเดินนำไปยังประตูรั้วที่เปิดกว้างอยู่

“ชี้หลังพี่ไปนะ” น่านตะวันหันไปบอกเด็กน้อย เธอพยักหน้า เขาจึงทรุดตัวลงนั่งยองๆ

ชลาลัยขึ้นเกาะหลังเขาแล้วทอดไว้แน่น เด็กชายจึงลุกขึ้นยืนด้วยสองขาเรียวยาวแต่มั่นคง ก่อนจะก้าวเดินไปช้าๆ ตามผู้ชายที่ตอนนั้นเขาไม่รู้ชื่ออีกแล้วว่าเป็นใครกลับบ้าน

๑

ลิปแปดปีผ่านไป

ชลาลัยสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย เธอลืมตาขึ้นกะพริบถี่พลางหอบหายใจหนักด้วยความรู้สึกตื่นกลัว ก่อนทุกอย่างจะค่อยๆ เลาลงเมื่อรับรู้ว่าตอนนี้เธอกำลังนั่งอยู่บนที่นั่งนำสบายบนเครื่องบิน จึงค่อยๆ ผ่อนลมหายใจเพื่อให้คลายความกังวลลง ก่อนจะปลดเข็มขัดนิรภัยออก

หญิงสาวลุกจากที่นั่งแล้วพยายามแทรกตัวผ่านชายาวๆ ของชายหนุ่มใบหน้าคมสันที่กำลังหลับอยู่บนเก้าอี้ริมทางเดินออกไปโดยไม่รบกวนเขา

“ไปไหน” ชายหนุ่มเอ่ยถามโดยไม่ลืมตา

หญิงสาวหรีต “นี่กว่าหลับ”

“ก็หลับ ถ้าเธอไม่กวน”

ชลาลัยแยกเขี้ยวใส่ “จะไปห้องน้ำ ขอทางหน่อย”

ชายหนุ่มขยับขาให้ แต่ชายาวๆ นั้นก็ยังเกาะกะอยู่ดี ทำให้กว่าชลาลัยจะออกไปยืนกลางทางเดินแคบๆ ได้ก็เล่นเอาทุลักทุเลไม่น้อย

จากนั้นชลาลัยก็เดินไปตามทางที่ขนาบด้วยที่นั่งนำสบายสู่ห้องน้ำที่

อยู่ตรงสุดทางเดิน ทว่าเมื่อเดินไปเกือบจะถึงอยู่แล้ว เครื่องบินกลับโคลง
อย่างแรง ทำให้ร่างของเธอเสียหลักล้มลงไปนั่งบนตักของผู้โดยสารที่นั่งอยู่
ตรงเก้าอี้แถวหน้าสุดพอดี

“ว้าย!”

เจ้าของตักคว้าเธอเอาไว้ สัญญานร็ดเข็มขัดสว่างวาบขึ้นครู่หนึ่งก่อน
จะดับไป เมื่อทุกอย่างกลับคืนสู่ความเป็นปกติ ชลาลัยจึงรู้สึกตัวแล้วรีบ
ลุกขึ้นทันที ก่อนจะหันไปค้อมศีรษะให้เขา

“ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ชายคนนั้นโบกมือ เขาเป็นชายหนุ่มที่มีใบหน้าเกลี้ยงเกลาหล่อเหลา
สะอาดตาทีเดียว โดยเฉพาะดวงตาที่เต็มไปด้วยประกายแห่งความสดใส
นั้น ทำเอาหัวใจสาวถึงกับสั่นไหวไม่เป็นปกติเลย

เขายิ้มแล้วผายมือให้ “เชิญครับ”

“ค่ะ” ชลาลัยตอบ แก้มนวลร้อนชู้ “เออ...ขอโทษอีกทีนะคะ”

หญิงสาวค้อมศีรษะให้เขาอีกครั้ง ก่อนจะรีบเข้าห้องน้ำปิดประตู
ลงกลอนด้วยความรู้สึกเขินอายจนอยากแทรกผนังห้องน้ำกระโดดลงจาก
เครื่องบินเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ยายน้ำเอ๊ย ล้มที่ไหนไม่ล้ม ดันไปล้มบนตักหนุ่มหล่อหน้าใสสไตล์
เกาหลีขนาดนั้นเสียได้

“ให้ตายสิ น้าอายุจิง”

ชลาลัยยกสองมือขึ้นกุมแก้มแดงก่ำของตัวเองหน้ากระจก เธอต้อง
ใช้เวลาอยู่พักใหญ่ทีเดียวกว่าจะคลายความตื่นตื้นลง ก่อนจะรีบจัดการธุระ
ส่วนตัวจนเสร็จ แล้วเปิดประตูก้าวออกจากห้องน้ำ

ตอนนั้นชายผู้มึตักหนุ่มและอ้อมแขนอบอุ่นกำลังนั่งไขว่ห้างอ่าน
นิตยสารอยู่ตรงที่นั่งตัวเดิม มาดเขาอย่างกับพวกผู้ดีอังกฤษ ขาวาวๆ คู่หนึ่ง
ทำให้เธอคิดว่าเขาน่าจะมีความสูงพอกๆ กับเพื่อนร่วมทางของเธอเลยทีเดียวนะ

ใบหน้าหล่อเหลานั้นชวนให้ชลาลัยเปลือยเฝ้ามองอย่างลึมตัว จนเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้ เธอก็ถึงกับสะดุ้งเฮือก ก่อนจะยิ้มตอบอย่างเก้อเขินแล้วรีบเดินก้มหน้างุดๆ กลับไปยังที่นั่งของตัวเอง

“ทำไมไปนานจัง” คนนั่งขวางทางเข้าเอ่ยถามพลางหลบขาให้เธอแทรกเข้าไปนั่งริมหน้าต่าง

“เมื่อกี้เครื่องตกหลุมอากาศ นายไม่รู้สิหรือไง”

“ไม่อะ”

เขาล่ายหน้าแล้วหลับตาลงกรนเบาๆ

ชลาลัยมองคนที่เขาแล้วก็ได้แต่ถอนใจ เพราะเครื่องบินโคลงขนาดนั้นไม่รู้สิก็ แต่พอเธอขยับนิดเดียวกลับลึมตาตื่นขึ้นมาเสียได้ ก่อนจะหันไปดิ่งนิตยสารออกมาจากช่องเก็บหลังเก้าอี้ตัวหน้าด้วยความตื่นเต้น เมื่อคู้เธอแอบเห็นอะไรรองอย่างจากนิตยสารที่ชายผู้มีตักนุ่มดูอยู่ จากนั้นก็พลิกหน้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเจอหน้าที่ต้องการ รอยยิ้มจึงผุดพราวขึ้นมาบนงวงหน้า นวลเนียน

หน้าตะวัน นนทกิจอนันต์ พ่อมดนักลงทุนหนุ่มหล่อที่ฮอตที่สุดแห่งวงการการเงินของไทย

หัวข้อคอลัมน์และใบหน้าอันคมสันสมชายชาติศรีของชายหนุ่มเรียกรอยยิ้มของเธอได้เป็นอย่างดี เกือบสี่ปีแล้วที่เธอไม่ได้พบเขา ได้แต่คุยกันผ่านทางวิดีโอคอล แต่เขาดูไม่เปลี่ยนไปสักนิดเดียว ใบหน้ารูปไข่ยังคงกระจ่างใส ดวงตายังคงฉายแววแห่งความมุ่งมั่นที่แม้จะเจือด้วยความเศร้าเล็กน้อยแต่ก็ยังคงเป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดใจสาวๆ ได้เป็นอย่างดี ส่วนริมฝีปากรูปกระจับนั้นก็สวยงามรับกับจมูกที่โด่งเป็นสันอย่างลงตัว แถมเวลายิ้มยังมีรอยยิ้มเล็กๆ กลางแก้มซ้ายอีกต่างหาก

“หล่อชะไม่มี”

ชลาลัยหัวเราะคิกคัก ก่อนจะเริ่มตั้งใจอ่านบทความในนิตยสารอย่างตั้งใจ จนได้รู้ว่าหน้าตะวันกลายเป็นนักลงทุนหนุ่มรุ่นใหม่ของวงการการเงิน

ในประเทศไทยไปแล้ว เพราะขณะที่เขามีอายุเพียงสามสิบปีกลับมีพอร์ตการลงทุนที่มีมูลค่าสูงถึงห้าพันล้านบาทเข้าให้แล้ว

นานตระวันเริ่มเทรดหุ้นจากการเริ่มทดลองเล่นในพอร์ตหุ้นจำลองขณะที่เรียนอยู่ปีสองคณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังในสหรัฐอเมริกา ก่อนจะลงสู่ตลาดหุ้นจริงเมื่อตอนเริ่มเรียนปีสี่ โดยใช้เงินเก็บที่มีอยู่รวมกับเงินที่ได้จากการทำงานนอกเวลาเรียนตั้งแต่ปีหนึ่งมาเป็นทุนเริ่มต้น หลังจากนั้นใช้เวลาเพียงสี่ปีกว่า มูลค่าพอร์ตของเขาก็แตะสองพันล้านบาท และกลายเป็นห้าพันล้านบาทในขวบปีต่อมา ซึ่งตอนนั้นเขาอายุเพียงยี่สิบเจ็ดปีเท่านั้น ปัจจุบันเขาดำรงตำแหน่งเป็นประธานเอ็นเอเอ็นไอโบรคเกอร์ โดยการเข้าครอบครองกิจการหลังจากกลับมาถึงเมืองไทยเมื่อสี่ปีที่แล้ว

‘พีน่านเก่งจัง’

ชลาลัยยิ้มแป้น พร้อมกับใช้ปลายนิ้วลูบไปตามริ้วหน้าของเขาช้าๆ ด้วยความคิดถึงอย่างสุดซึ้ง

“หล่อดีนะ”

ชลาลัยสะดุ้งหลุดจากภวังค์ หันไปแยกเขี้ยวใส่คนข้างตัว “นี่ก็จะกลับไปเมืองไทยเสียอีก”

“เธอนั้นแหละทำให้ฉันตื่น”

ธนากรบ่นอุบ ก่อนที่ริมฝีปากจะยกยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ แม้จะเพิ่งตื่นแต่เขาก็ยังดูดีเสมอ ใบหน้าของเขาเกลี้ยงเกลา นัยน์ตาเข้ม ผมสีดำขลับเรียบแปล้ ผู้หญิงคนไหนได้เห็นก็ต้องบอกว่าหล่อเหลาเอาการเป็นเสียงเดียวกัน

“ขอโทษนะย่ะที่ปลุก ก่อนขึ้นเครื่องหิวสาวคนไหนไปอะพาร์ตเมนต์อีกล่ะ สภาพแบบหมดพลังอย่างนี้ สงสัยระดับนางแบบแน่เลย”

“ช่างแตกดันกันเก่งจริงนะ” ชายหนุ่มหัวเราะอย่างไม่ถือสา

“ทำตัวให้แตกดันนี่” หญิงสาวทำปากเบี้ยว

“เพราะงี้ใช้ไหม เธอถึงไม่ชอบฉันเสียที”

“ยะ ฉันไม่ชอบผู้ชายเจ้าชู้ ยิ่งเปลี่ยนคู่นอนมากเท่าไรก็ยิ่งน่ารังเกียจ”

“แล้วทำไมถึงยังคบกันอยู่ล่ะ”

“พูดให้เต็ม” เธอชี้นิ้วใส่เขา “คบเป็นเพื่อน”

“เออ นั่นแหละ คบเป็นเพื่อนนั่นแหละ”

หญิงสาวสายนิ้วที่ชี้ขึ้นไปมา “ข้อแรก นอกจากเรื่องเจ้าชู้ นายก็ไม่มีอะไรเสียหาย ทุกอย่างเลิศเลอเพอร์เฟกต์ ไม่ว่าจะเป็นหน้าตา รูปร่าง การศึกษา ฐานะทางบ้าน ซึ่งนั่นนำมาถึงข้อสอง...”

“อะไร” เขาถามด้วยความสนใจ

ชลาลัยยิ้มแป้น “นายเป็นไม้กั้นหมาชั้นดีที่ฉันปฏิเสธไม่ได้”

“เปรียบผู้ชายเป็นหมาเชียว ดินะที่ฉันได้เป็นไม้ล่ะ” เขาหัวเราะ

“ก็แค่สำนวนยะ”

“อยากรู้อะไร หมา...เอ๊ย...ผู้ชายตัวไหน...เอ๊ย...ผู้ชายคนไหนจะละลายหัวใจน้ำแข็งของเธอได้” ธนากรยิ้มแล้วจ้องมองเธออย่างพิลึก ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มลงบนนิตยสารบนตักเธอ “หรือจะเป็นผู้ชายคนนี้”

“นี่มันพี่ชายฉันยะ”

“เขาใช้นามสกุล นนทกิจจอนันต์ ส่วนเธอ ปัทมพันธ์ พ่อแม่ก็คนละคนกัน มันพี่น้องกันตรงไหน”

“ถึงจะใช้คนละนามสกุล แต่ฉันก็นับถือเขาเหมือนพี่ชายยะ”

“แล้วทำไมเวลาพูดถึงพี่ชาย เธอต้องหน้าแดงด้วยล่ะ”

“เรื่องของฉัน” เธอตอบเมิ่นๆ รู้สึกไบบ่นหัวร้อนวูบวาบไปหมด

ธนากรกลอกตาอย่างเหนียวหนำย “แอบรักพี่ชายระวังไว้เถอะ น้ำตาจะเซ็ดหัวเข้า”

ชลาลัยหันไปแยกเขี้ยวใส่คนพูด ก่อนจะใช้สันหนังสือเคาะหัวเพื่อนเสียงดังเป๊ก

“โอ๊ย! มันเจ็บนะ”

“แอบรักพี่นานก็ยิ่งดีกว่ารักนายแล้วน้ำตาเซ็ดหัวเข่าวันละสิบรอบ เหมือนสาว ๆ พวกนั้นละ”

“ไม่แต่จะต้องก็ได้ โธ่เอ๊ย” ธนากรทำปากเบ้ใส่ ก่อนจะหันหลังให้เธอ แล้วเอนตัวนอนหลับไปอีกครั้ง

“หลับง่ายจริงวู้ย” ชลาลัยส่ายหน้า แล้วก้มลงมองผู้เป็นพี่ชายใน นิตยสารพลาถ์ยืมตื่นตื่นที่จะได้พบเขาอีกครั้ง หลังจากตลอดสี่ปีที่ผ่านมา ได้พูดคุยกับเขาผ่านหน้าจอโทรศัพท์เท่านั้น

บริเวณโถงต้อนรับผู้โดยสารขาเข้าจากต่างประเทศของสนามบิน สุวรรณภูมิคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตาที่มารอรับญาติสนิทมิตร สหายของพวกเขา บางคนชะเง้อชะแง้มองอย่างใจจดใจจ่อ บางคนโบกป้ายชื่อ ในมือไปมา แต่บุรุษหนึ่งกลับยืนนิ่งราวรูปปั้นในตำแหน่งที่สามารถเห็น ทุกคนที่ออกมาจากเกตได้เป็นอย่างดี

“นายแน่ใจนะบุรินทร์ ว่านำมาเที่ยวบินนี้”

“แน่ใจครับ” ชายหนุ่มหน้าตาดีสวมสูทผูกไทค์อมศีร์ชะเล็กน้อย

“แล้วทำไมยังไม่มาอีก นี่มันเลยเวลาแล้วนะ”

“เครื่องดีเลย์นิดหน่อยครับ”

บุรินทร์แอบยิ้มกับความตื่นเต็นต์ของเจ้านายหน้าเข้ม ผู้ที่เขาไม่เคย เห็นว่าจะตื่นเต็นต์กับอะไรมาก่อน

สักพักใหญ่ก็เริ่มมีคนกรูกันออกมาอีก สองหนุ่มที่มีความสูงถึงหนึ่ง ร้อยเก้าสิบเท่ากันแทบไม่ต้องเขย่งเท้ายึดคอกชะเง้อมองก็เห็นผู้โดยสารขาเข้า ทั้งหมด ทั้งคู่เพียงกลอกตามองหาเท่านั้น ก่อนที่บุรินทร์จะโหวกเหวกขึ้น

“นั่นไงครับคุณนาน”

ชายหนุ่มหรี่มองตามนิ้วของเลขานุการหนุ่มๆ ไปก็เห็นชลาลัยเข็นรถ บรรทุกกระเป๋าออกมา เธอดูเป็นสาวที่สวยสะพรั่งกว่าครั้งสุดท้ายที่เขาเห็น เมื่อสี่ปีที่แล้วลิบลิบ ตอนนั้นเด็กสาวที่เคยผอมแห้งกลายเป็นผู้หญิงที่มี

ส่วนโค้งส่วนเว้าอันน่าหลงใหลไปแล้ว ใบหน้าใสๆ แบบเด็กตอนนี้ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางๆ อย่างมีศิลปะจงงดงามตราตรึงใจ ผมเปียเล็กๆ กลับกลายเป็นผมยาวดัดลอนเล็กน้อยและย้อมสีตามสมัย

ทุกอย่างมันควรจะสมบูรณ์แบบ หากไม่มีอะไรขัดหูขัดตาเขาเสียก่อน “นั่นใคร!”

น่านตะวันพยักพโยกไปที่ชายหนุ่มซึ่งเข็นรถเคียงข้างมากับชลาลัย ทั้งคู่พูดคุยกัยอกล้อกันมาอย่างสนิทสนมจนเขารู้สึกหมันได้

“ลูกของท่านรัฐมนตรีนวนวัฒน์ครับ ชื่อธนากร”

ชายหนุ่มหรีตาลง “หมอนี่เอง”

“ครับ” บุรินทร์พยักหน้า “รินบอกว่าสองคนนั้นเป็นเพื่อนกันครับ ไม่มีอะไรมากเกินกว่าคำว่าเพื่อน”

ริน หรือ รินลดาคือน้องสาวของบุรินทร์ซึ่งเป็นรุ่นน้องคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่ชลาลัยเรียน และเป็นคนที่คอยติดตามส่งข่าวเรื่องของหญิงสาวมาให้พี่ชายเสมอ

“แน่ใจ?” เขาหันไปถามย่า

“แน่ครับ” บุรินทร์พยักหน้าซึ่งซึ่ง “รินบอกผมว่าคุณน้ำใช้ผู้ชายคนนั้นเป็นกันชนไม่ให้ผู้ชายคนอื่นเข้ามายุ่งเท่านั้น”

น่านตะวันหันกลับไปมองธนากรอีกครั้งด้วยดวงตาขวาง คิ้วหนาขมวดมุ่นเมื่อรู้สึกว่สองคนนั้นสนิทกันเกินเพื่อนไปแล้ว เพราะทั้งท่าทางการพูดจา การหัวร่อต่อกระซิก และการตะเถะเนื้อต้องตัวกันแบบนั้น มันทำให้เขารู้สึกตะครันตะครอชอบกล

“พีน่าน!”

เสียงเรียกของหญิงสาวพร้อมมือที่ชูขึ้นโบกแทบทำให้ความขุ่นใจที่มีต่อบุรุษหนุ่มข้างกายของน้องสาวพลันหายไป เขาเผยยิ้มตอบเธอและอำแขนออกรอให้เธอโผล่เข้ามาหา

ชลาลัยทิ้งรถเข็นกระบะเป่าแล้วโผล่เข้าสู่อ้อมกอดผู้เป็นพี่ชายด้วยความ

คิดถึง น่านตะวันโอบกอดเธอตอบอย่างคิดถึงเช่นกัน ก่อนจะดันร่างบางให้ออกห่างเพื่อพิศดูให้เต็มตา

“ไม่เจอกันนาน โตขึ้นเป็นกองเลยนะเรา”

“พีน่านก็เหมือนกัน หล่อขึ้นเป็นกอง” หญิงสาวเอ่ย ก่อนจะโผเข้ากอดเขาแน่นอีกครั้ง “คิดถึงพีน่านจังเลย”

“พี่ก็คิดถึงน้ำเหมือนกัน” น่านตะวันยิ้มแก้มแทบปริ

“คิดถึงแล้วทำไมไม่ไปหาน้ำเลยล่ะคะ วิดีโอคอลมาก็คุยกันได้แบบเดียว ยุ่งตลอด” หญิงสาวตัดพ้อ

“โอ้...งานที่บริษัทพี่มันยุ่งนะ ก็เลยไม่ค่อยมีเวลา”

“เข้าใจอะ คุณพ่อมดการเงิน” ชลาลัยหัวเราะคิกคักแล้วผละจากอ้อมอก ก่อนจะผายมือไปยังชายหนุ่มข้างกายหมายจะแนะนำให้เขารู้จัก “นี่...”

แต่น่านตะวันไม่รอให้น้องสาวเอ่ยอะไรออกมาเต็มคำก็รีบโอบไหล่ น้องสาว แล้วพาเดินผละจากมาดี้อๆ ก่อนจะเอ่ยถามเหมือนชายคนนั้นไม่มีตัวตน

“วันนี้หน้าอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม เดี่ยวพี่ทำให้กิน”

“เอ่อ...อะไรก็ได้ค่ะ” หญิงสาวตอบงงๆ “แต่...”

“กระเป๋າ...เดี๋ยวบูรินทร์ก็เข็นมาให้เองแหละ” น่านตะวันเอ่ยแทรกพร้อมกับประคองร่างของน้องสาวเดินลิวๆ ไปอย่างไม่สนสี่สนแปดใดๆ ทั้งสิ้น

“เอ่อ พีน่านคะ...”

“แล้วนี่กะจะพักก่อนไหมหรือจะทำงานเลย” น่านตะวันรีบถามแทรกขึ้นอีกครั้ง

“ก็...เอ่อ...น้ำกะว่าจะหางานทำเลยนะค่ะ ระหว่างรอกันก็จัดการเรื่องใบประกอบวิชาชีพไปด้วย”

“มาทำงานกับพี่ไม่ดีกว่าหรือ”

“น้ำเรียนจบสถาปัตย์มานะคะ บริษัทพื๋น่านเป็นโบรกเกอร์ มันเกี่ยวกันตรงไหนไม่ทราบคะ” หญิงสาวหัวเราะคิกคัก

น่านตะวันหัวเราะตาม “พื๋ก็จบวิศวะมานะ ยังทำได้เลย”

“ไม่เอาหรอกค่ะ น้ำอยากทำงานด้านที่เรียนมามากกว่า”

“เอาๆ ก็ตามใจ”

ชลาลัยยิ้มแป้นก่อนจะทำท่าว่าจะเหลียวหลังไปดูเพื่อนหนุ่ม น่านตะวันจึงจับไหล่เธอเอาไว้แล้วรีบประคองเดินไปข้างหน้า

“เออ...พื๋น่านคะ คือว่า...”

“รีบไปเถอะ หน้าอาคารจอดนานไม่ได้” ชายหนุ่มตัดบทแล้วรีบพาน้องสาวสุดที่รักไปขึ้นรถเบนท์ลีย์ คอนติเนนทัล จีที สีขาวที่จอดอยู่หน้าอาคารผู้โดยสารทันที

บุรินทร์ที่เข็นรถเข็นตามมารีบนำสัมภาระของหญิงสาวขึ้นรถ จากนั้นก็ขึ้นนั่งประจำที่คนขับแล้วพารถคันหรูเคลื่อนออกไปโดยไม่สนใจคนที่ตามมาขึ้นโบกมือหย้อๆ อยู่หน้าอาคารเลยแม้แต่น้อย

กรุงเทพมหานครเปลี่ยนไปจากเมื่อสิบเอ็ดปีที่แล้วอย่างสิ้นเชิง ถนนหนทางตัดกันให้ยวบยับ ตึกสูงระฟ้าก็ผุดขึ้นมากมาย ทุกอาคารต่างก็มีการออกแบบที่แปลกและแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ชลาลัยรู้สึกตื่นตื้นที่จะได้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์อาคารสวยๆ ออกมาประดับเมืองในอนาคต

“ตอนที่เราไปอเมริกา ยังไม่มีตึกสูงหน้าตาแปลกๆ เท่านี้เลยนะคะ น้ำจำได้ว่าตอนนั้นตึกที่สูงที่สุดคือไบฮกสอง”

“ตอนนี่ไม่ใช่แล้วละ” น่านตะวันหัวเราะ “หลายปีมานี้ตึกสูงๆ ผุดขึ้นเยอะ เล่นเอาไบฮกของน้ำตกอันดับไปแล้ว”

“นั่นสินะ มันตั้งสิบเอ็ดปีแล้วนี่”

ชลาลัยนึกถึงความหลัง เมื่อสิบเอ็ดปีที่แล้ว เธออายุเพียงแค่อายุสิบสาม

ปี แต่ต้องจากบ้านเกิดเมืองนอนไปไกลแสนไกล เหตุเพราะน่านตะวันต้องไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกา แต่เขาก็ไม่ยอมไปเด็ดขาดหากเธอไม่ติดสอยห้อยตามเขาไปด้วย เธอจึงต้องบินข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนชั้นมัธยมพร้อมกับพี่ชาย

เมื่อไปถึงอีกซีกโลกหนึ่ง น่านตะวันดูแลเธอเป็นอย่างดีราวกับเธอเป็นน้องสาวของเขาจริงๆ แต่หลังจากเขาเรียนจบมหาวิทยาลัยและทำงานอยู่ที่อเมริกาได้สองสามปี เขาก็บินกลับประเทศไทยเลย โดยคราวนี้ไม่เอ็ดออดขอให้เธอตามกลับมาด้วย ทำให้เธอต้องใช้ชีวิตเพียงลำพังหลังจากนั้นจนกระทั่งจบปริญญาโท

ตั้ง!

เสียงเตือนข้อความจากแอปพลิเคชันสนทนาที่ตั้งออกมาจากโทรศัพท์มือถือทำให้ชลาลัยต้องรีบหยิบมันขึ้นมาเปิดอ่าน

TaNaN Korn : เมื่อกี้มันอะไรกันอะ

TaNaN Korn : ทำไมพี่เธอถึงทำอย่างกับฉันไม่มีตัวตน

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะพิมพ์ตอบกลับไป

Nahm : พี่น่านเขาคงไม่เห็นนายมั้ง

TaNaN Korn : จะบ้าเรอะ ยืนหัวโตอยู่ จะไม่เห็นได้ยังไง

Nahm : ก็แบบสนใจแต่ฉันไง

TaNaN Korn : ฉันว่าพี่เธอหวงเธอต่างหาก

Nahm : ก็คนมันสวยน่ารักอะ อีอิ

TaNaN Korn : แหะะ ชมตัวเองก็ได้

Nahm : เอาน่าๆ เอาไว้ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักใหม่ มีเวลาอีกตั้งเยอะ

TaNaN Korn : เออๆ หวังว่าคราวหน้าจะไม่กลายเป็นฝุ่นอีกนะ

ชลาลัยหัวเราะกับตัวเองเบาๆ เธอเก็บโทรศัพท์มือถือถือกลับเข้ากระเป๋าสะพาย แล้วหันไปมองคนข้างตัว ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นเขามองเธอด้วยแวตาสงสัย

“คุยกับใคร”

“เอ่อ...เพื่อนค่ะ เมื่อกี้ว่าจะแนะนำให้พี่น่านรู้จักแต่คลาดกันเสียก่อน”

“แฟนหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ค่ะ” ชลาลัยโบกมือเป็นพัลวัน “เขาเป็นเพื่อนจริงๆ ค่ะ”

น่านตะวันหันมาจ้องมองเธอเขม็ง “แล้วน้ำมีแฟนหรือยัง”

“ยังค่ะ” หญิงสาวลากเสียงยาว “แค่เรียนก็หัวจะระเบิดแล้ว จะเอาเวลาที่ไหนไปหาแฟนคะคุณพี่”

“จริงอะ”

“จริงสิคะ”

“ก็ดีแล้ว” พี่ชายพยักหน้ายิ้มๆ อย่างพึงใจ “ผู้ชายสมัยนี้นั้นไว้ใจไม่ได้ อย่าได้ไปยุ่งเด็ดขาด”

“พูดอย่างกับตัวเองไม่ใช่ผู้ชายแน่ะ”

“มันไม่เหมือนกัน พี่เป็นพี่ชายน้า ไม่ใช่ผู้ชายพวกนั้นสักหน่อย”

“โอเคค่ะ ไม่ยุ่งก็ไม่ยุ่ง จะอยู่บนคานให้พี่น่านเลี้ยงนี่แหละ”

“ดีมาก” น่านตะวันพยักหน้าอย่างพึงใจ “อยู่เมืองไทย ถ้ามีใครมาเกะกะทำให้รำคาญใจก็บอกพี่นะ พี่จะจัดการมันเอง”

“หุย...หวงน้องสุดฤทธิ์เลยนะเนี่ย นึกถึงตอนที่อยู่อเมริกาด้วยกันเลย หนุ่มๆ ที่มาจับน้ำกระเจิงไปทุกคน”

“ทำไรได้ มีน้องสาวกับเขาอยู่คนเดียวนี่นา”

ชลาลัยหัวเราะคิกคัก “โอเคค่ะ ถ้ามีใครมาจับน้ำ น้ำจะบอกพี่น่านเป็นคนแรกเลย ดีไหมคะ”

“ดีมาก...พี่จะสแกนเอง ยังไงคนที่จะมาดูแลน้ำได้จะต้องผ่านสายตาพี่ก่อน พี่รับรองได้ ไข่เรื่องมองคนละไม่เคยพลาดสักครั้ง”

“ค่ะ...คุณพี่”

ไม่นานรถคันนั้นก็แล่นมาถึงคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่ง ซึ่งก็ทำให้ชลาลัย
ประหลาดใจมาก เพราะมันไม่ใช่คฤหาสน์หลังใหญ่ของนนทิกจอนันต์
เหมือนที่เธอเคยอาศัยอยู่ระยะเวลาหนึ่งก่อนจะบินไปเรียนต่างประเทศ

“เอ่อ...เราไม่ได้กลับบ้านกันก่อนหรือคะพี่น่าน”

“นี่แหละบ้านของเรา” เขาตอบเสียงเครียด

หญิงสาวเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ “ตอนนี้อยู่มาอยู่คอนโดกันหมด
เลยหรือคะ”

“เฉพาะพี่กับน้ำเท่านั้น”

“หมายความว่ายังไงคะ”

น่านตะลันเผยยิ้มขี้มึนๆ “พี่ย้ายมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่กลับมาถึงเมืองไทย
แล้วละ”

“แล้วบ้านล่ะคะ”

“พวกเขา...” เขาชะงัก ก่อนจะยกไหล่ “พอกับแม่อยู่”

“ทำไมล่ะคะ หรือว่ามาอยู่ที่นี่ใกล้ที่ทำงาน”

“อืม...ก็ทำนองนั้นแหละ” เขาตอบแบบขอไปที

“งั้นพี่น่านจะพาน้ำไปให้ว่าคุณน้าทั้งสองเมื่อไรคะ”

“วันนี้พักผ่อนก่อนเถอะ เอาไว้จะให้บุรินทร์พาไปพรุ่งนี้”

“อ้าว...ทำไมพี่น่านไม่พาน้ำไปล่ะคะ”

“พี่งานยุ่งนะ”

“แต่ว่า...”

“ถึงแล้ว”

น่านตะลันแทรกขึ้นเมื่อรถเบนท์ลีย์ของเขาจอดที่หน้าอาคาร ก่อนจะ
ลงจากรถแล้วเดินอ้อมไปเปิดประตูให้เธอ

ชลาลัยลงจากรถแล้วมองตามหลังพี่ชายที่เดินตุ้มๆ เข้าไปในอาคาร
อย่างไม่เข้าใจใจที่เขาเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวเลยสักนิด จริงอยู่ที่ก่อน
ไปอเมริกากัน เขาดูห่างเหินกับภาสพงษ์อยู่พอสมควร แต่เธอก็คิดไม่ถึง

ว่าเขาจะแยกบ้านมาอยู่ตามลำพังอย่างนี้
มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

คอนโดมิเนียมที่หน้าตะวันอาทิตย์อยู่เป็นอาคารสูงใหญ่ย่านใจกลางเมือง เป็นซูเปอร์ลักซ์วีคอนโดมิเนียมที่มีพื้นที่กว้างขวางและจัดแต่งได้อย่างสวยงามมาก ห้องโถงตกแต่งแบบเรียบง่ายประดับด้วยเครื่องเรือนทันสมัย ตรงข้ามกับทางเข้าเป็นผนังกระจกบานใหญ่ที่เห็นทิวทัศน์ของเมืองกรุงได้อย่างสวยงาม

ชลาลัยไปที่กระจกบานนั้นแล้วมองไปทั่ว “ว้าว...วิสวยจังเลยคะ พี่น่าน”

น่านตะวันเดินมาขึ้นลิฟต์กระเป๋าช้างๆ เธอ “นี่ก็แล้วว่น้ำต้องชอบ”

“รู้ใจไปหมดแบบนี้ ต้องยกให้เป็นพี่ชายที่แสนดีอันดับหนึ่งของเมืองไทย”

หญิงสาวหันไปยกนิ้วโป้งให้ด้วยท่าทางร่าเริง

“มีน้องสาวทั้งสวยทั้งน่ารักแบบนี้ จะไม่ให้เป็นพี่ชายที่แสนดีอันดับหนึ่งของเมืองไทยได้ยังไงกันล่ะ” เขายกคิ้วแล้วจับศีรษะเธอโยกเบาๆ “ไปดูห้องนอนน้ำกันดีกว่า รับรองว่าต้องถูกใจกว่านี้แน่”

น่านตะวันโบกมือแล้วเดินนำไปทางปีกซ้ายของห้องโถง ผ่านห้องรับประทานอาหารที่มีครัวอยู่ด้านซ้าย และมีโต๊ะขนาดแปดที่นั่งอยู่ด้านขวา ไปยังทางเดินแคบๆ ที่มีประตูสองบานติดกัน แล้วไปหยุดที่ประตูบานแรก ก่อนจะผลักเข้าไป

เมื่อชลาลัยตามเข้าไปในห้องนั้น เธอก็เห็นผนังกระจกบานใหญ่ที่เผยให้เห็นทิวทัศน์ไม่ต่างอะไรกับเมื่อครู่นี้เลย แลเห็นภายในห้องก็จัดแต่งอย่างดี ด้วยโทนสีฟ้าซึ่งเป็นสีที่เธอโปรดปรานที่สุด

“ว้าว...มันสวยมากเลยคะพี่น่าน”

หญิงสาวเอ่ยพร้อมกับเดินขึ้นชมไปรอบห้องซึ่งมีประตูไม้เปิดไปยัง

ห้องแต่งตัวที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าและกระเป๋าสะพายแบรนด์เนมมากมาย แถมตามลิ้นชักต่างๆ ก็มีเครื่องประดับหุ่หราวางเอาไว้อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

“โหย อะไรกันเนี่ย นี่พี่น่านกะให้น้ำอยู่ที่นี่ไปตลอดเลยหรือคะ”

“ก็ใช่นะสิ”

“แล้วบ้าน...”

“ที่นี่คือบ้านของเรา” เขาเอ่ยแทรกขึ้นด้วยเสียงเข้ม

“ทำไมล่ะคะ แล้วบ้านนันทกิจจอนันต์ล่ะคะ”

“เราจะอยู่ด้วยกันที่นี่ ส่วนเหตุผลที่ว่าน้ำไม่จำเป็นต้องรู้หรอก”

“แต่น้ำเป็นน้องสาวของพี่น่านนะคะ แล้วก็พี่น่านของคุณอาทั้งสองด้วย ตั้งแต่พ่อกับแม่ตาย น้ำก็แทบจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพี่น่าน ทำให้ถึงไม่ต้องรู้คะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างอดรนทนไม่ไหวกับปริศนาที่พี่ชายเก็บงำไว้

น่านตระวันหนึ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะถอนใจออกมา “ก็ได้”

“คะ?”

“พี่ทะเลาะกับพ่อ ก็เลยแยกมาอยู่คนเดียว”

“เรื่องอะไรคะ ทำไมถึงร้ายแรงขนาดนั้น”

ชายหนุ่มแยกเขี้ยว “พี่ไม่อยากพูดถึง เอาเป็นว่าพี่กับพ่อความเห็นไม่ตรงกัน”

“แล้วคุณอาหญิงล่ะคะ”

“รายนั้นก็เหมือนกัน” น่านตระวันขบกรามแน่นจนเป็นสันนูน “พี่ไม่สามารถบอกรายละเอียดได้ เอาเป็นว่าผู้หญิงคนนั้นทำตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นคุณผู้หญิงของนันทกิจจอนันต์ก็แล้วกัน”

“ช่วยบอกให้มันละเอียดกว่านี้ได้ไหมคะพี่น่าน”

เขาหลับตาลงแล้วถอนใจออกมาอีกเฮือก “น้ำมาถึงเหนื่อยๆ พักผ่อนซะเถอะ พี่จะไปทำธุระก่อน เย็นๆ จะมาทำอาหารให้กิน”

“แต่พี่น่านคะ...”

น่านตะวันไม่ฟัง เขาหันหลังให้เธอ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องนอน
ของเธอด้วยท่าทางเครียดจัด จนกระทั่งหายลับไปจากสายตาของเธอ

“มันเรื่องอะไรกันแน่”

ชลาลัยจึงจ้องมองตามพี่ชายไปอย่างไม่เข้าใจอะไรเลย เวลาสิบเอ็ดปี
ที่เธอไม่อยู่เมืองไทย มันช่างเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงอย่างที่เธอคาด
ไม่ถึงจริงๆ

๒

ชลาลัยลืมนตาโพลงขึ้นในช่วงสายของวันต่อมา รู้สึกใจหวีๆ
ประหลาดกับความฝันเมื่อครู่ แต่ก็จำไม่ได้ว่าตัวเองฝันอะไร ก่อนจะลุกขึ้น
ไปอาบน้ำแต่งตัวแล้วเดินออกมาจากห้องนอน แต่แทนที่จะได้พบพี่ชาย
กลับพบเพียงโน้ตเล็กๆ ที่ติดอยู่ตรงตู้เย็น

มีข้าวต้มกึ่งอยู่ในหม้อ บุรินทร์คอยอยู่ที่ลิอบบี

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะรีบตักอาหารเข้ารับประทานแล้วลงไป
พบคนของพี่ชายที่ลิอบบีคอนโดมิเนียม

“อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณบุรินทร์”

“คุณน้า” ชายหนุ่มลุกขึ้นแล้วเก็บสมาร์ตโฟนลงในกระเป๋ากางเกง
“คุณน้าให้ผมพาคุณไปที่บ้านนะคะครับ”

“แล้วพี่น้าล่ะคะ”

“วันนี้มีประชุมทั้งวัน คงไม่ว่างไปด้วย ก็เลยให้ผมไปแทนนะคะครับ”

ชลาลัยขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกตงใจแต่จะถามบุรินทร์ก็คงไม่ได้ความ
อะไร เพราะขนาดเธอเป็นน้องสาวแท้ๆ น้านตะวันยังไม่ยอมบอกอะไรเลย

“คุณบุรินทร์เป็นเลขาฯ พี่น่าจะไม่ใช่หรือคะ วันนี้ไม่ต้องประชุมกับพี่น่าจะด้วยหรือ”

“งานผมคือทำตามคำสั่งคุณน่านครับ”

“อ้อ” หญิงสาวพยักหน้าอย่างจนปัญญา “งั้นก็ไปกันเถอะค่ะ”

“เชิญครับ”

บุรินทร์ผายมือให้เธอ จากนั้นเขาก็ขับรถพาเธอไปยังคฤหาสน์นันทกิจอนันต์ ซึ่งยังคงความโอ่อ่าสง่างามไม่ผิดไปจากเมื่อสิบเอ็ดปีที่แล้วเลยสักนิด ต่างกับคฤหาสน์ปัทมพันธ์ที่อยู่ติดกันอย่างลิบลับ

ระหว่างทางที่รถเคลื่อนไปตามแนวรั้ว ซาลาลัยจ้องมองบ้านเก่าของเธอผ่านรั้วด้วยความรู้สึกหดหู่ เพราะมันทั้งเก่าทั้งโทรม แถมสวนหน้าบ้านก็ถูกทิ้งให้ทรุดโทรมไม่หลงเหลือความสวยงามเหมือนเมื่อครั้งที่บิดามารดาของเธอยังอยู่เลย

เพียงคิดถึงบิดามารดาก็ทำให้เธอถึงกับดวงตาร้อนผ่าว อยากจะร้องไห้ออกมา แต่เมื่อหันไปเห็นสายตาของบุรินทร์ เธอก็กลั้นสะอื้นแล้วฝืนยิ้มให้เขา

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับคุณน่าน”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าพร้อมยกนิ้วชี้ขึ้นปาดน้ำตา “แค่คิดถึงความหลังนิดหน่อย”

บุรินทร์พยักหน้าขำๆ แล้วหันกลับไปสนใจทาง และไม่ได้ถามอะไรต่อ ก่อนจะขับรถไปจอดเทียบที่ด้านหน้าอาคารหลังใหญ่แล้วลงมาเปิดประตูรถให้เธอ

“คุณหนูน่าน”

เสียงบ้ำซิ่น แม่บ้านเก่าแก่ดังมาจากหน้าประตูบ้าน ซาลาลัยยิ้มและยกมือไหว้เธอ ก่อนจะโผล่เข้ากอดด้วยความคิดถึง

“ตาย ดูซิเนี่ย ไม่เจอกันตั้งนาน เป็นสาวสวยไปเสียแล้ว”

“บ้ำซิ่นก็ไม่แก่ลงเลยนะค่ะ”

“อ๊วย...ไม่ต้องมาชมป่าเลย ปีนี้ก็จะเจ็ดสิบแล้ว ไม่แก่งงโง่โง่หวะคะ”

หญิงสาวยิ้ม “แล้วนี่คุณอาทั้งสองอยู่บ้านใช้ไหมคะ”

ซึ่งชะงักเล็กน้อย รอยยิ้มยินดีที่ได้พบกันพลันหุบลง “อยู่แต่คุณผู้หญิงคะ คุณผู้ชายไม่ค่อยกลับมาบ้านหรอก คุณน่านเธอก็ไปอยู่คอนโด”

“พี่น่านบอกว่าทะเลาะกับคุณอาพงษ์ ป้าขึ้นพอจะรู้เรื่องไหมคะ”

“ไม่รู้หรอกคะ น่าจะทะเลาะกันตอนกลางคืน พวกคนใช้ชีวิตที่เรือนเล็กกันหมด เข้ามาก็ไม่เห็นคุณน่านแล้ว” ซึ่งถอนใจเฮือก ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง “ป้าว่าเข้าไปข้างในเถอะคะ คุณผู้หญิงรออยู่”

ชลาลัยพยักหน้า ก่อนจะเดินตามแม่บ้านเข้าไปในคฤหาสน์หลังใหญ่ เภาลินคอยเธออยู่ในห้องรับแขกที่ยังคงโอ้อ่าเหมือนเดิม แต่หญิงสาวกลับรู้สึกเหมือนมันขาดชีวิตชีวาลงไปอย่างน่าใจหาย

“หนูน้ำ!”

เภาลินร้องเรียกเธอด้วยความตื่นเต้น ชลาลัยจึงตรงเข้าไปกราบแทบอกผู้เป็นอา ก่อนจะกอดกันกลมด้วยความคิดถึง

“อ๊วย...คิดถึงจังเลยลูก”

ตอนนั้นเองที่ชลาลัยได้กลิ่นแอลกอฮอล์เตะจมูก แต่เธอก็ไม่ได้ทัก เพราะกลัวเสียมารยาท ก่อนจะถูผู้เป็นอาดันร่างออกแล้วพิศมองด้วยดวงตาเป็นประกาย

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เป็นสาวสวยขึ้นเป็นกองเลยนะเรา”

“คุณอา ก็เหมือนกันละคะ ยังสวยอยู่เลยนะคะ”

“อ๊วย...ไม่ต้องมาชมอาเลย” เภาลินเอ่ย ก่อนจะจุมมือไปนั่งที่โซฟารับแขก “เป็นไงจ๊ะ เดินทางเหนื่อยไหมลูก”

“ก็นิดหน่อยคะ” เธอยิ้มให้ “แล้วคุณอาละคะ สบายดีไหมคะ”

คนถูกถามชะงักเล็กน้อย ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ “สบายกาย แต่ไม่สบายใจเลย”

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ”

เจ้าของบ้านเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ ห้องรับแขกที่กว้างใหญ่ ก่อน
จะถอนใจออกมาอีกครั้ง

“ที่บ้านออกใหญ่โตอย่างนี้ แต่ก็เหมือนมีอาเป็นปู่โสมเฝ้าสมบัติอยู่
เพียงคนเดียวนะสิ”

“คุณอาหมายถึงพี่น่านหรือคะ”

“ใช่จ้ะ รายนั้นตั้งแต่กลับมาจากต่างประเทศ ก็มาอยู่ที่บ้านได้แค่
แป๊บเดียวเอง”

“ทำไมอย่างนั้นล่ะคะ”

“น่านทะเลาะกับคุณอาพงษ์นะสิ อาที่ไม่รู้หรือกันว่าเรื่องอะไร แต่ก็
น่าจะใหญ่เอากการ หลังจากนั้นน่านก็ไม่กลับมาที่นี่อีกเลย อาโทร. ไปก็
ไม่ยอมรับสาย ทำเหมือนจะตัดขาดจากที่นี่อย่างนั้นแหละ”

เกวลินถอนใจเฮือก ซาลาลัยพลอยถอนใจตาม เพราะดูเหมือนเธอ
จะไม่ได้อะไรคืบหน้าเรื่องความรั่วฉานในครอบครัวเพิ่มเติมเลยแม้แต่น้อย
แถมผู้เป็นอาหญิงก็ดูเหมือนจะยังไม่รู้ตัวเสียด้วยว่าลูกชายเองก็ไม่พอใจ
อะไรบางอย่างในตัวท่าน

“แล้วคุณอาพงษ์ล่ะคะ”

เกวลินโบกมืออย่างระอา “รายนั้นก็พอกัน กลับบ้านนับครั้งได้”

“อ้าว...แล้วคุณอาพงษ์ไปอยู่ที่ไหนล่ะคะ”

“อยู่กับพวกเมียหน่อยนะสิ”

“ตายจริง” ซาลาลัยยกมือทาบอก

“อาปลงเสียแล้วละ นี่อาที่หวังว่าพ่อของน่านไม่อยู่แล้ว เขาจะกลับ
มาอยู่ด้วยกันกับอา แต่เหมือนเขาจะไม่อยากคุยกับอาเอาเสียเลย ไม่รู้เป็น
อะไร นี่ขนาดนำมา ยังให้คนอื่นพามาเลย...ดูสิ”

ซาลาลัยหันไปมองบุรินทร์ที่ยืนกุมมืออยู่ไม่ห่าง ก่อนจะหันกลับไปหา
ผู้เป็นอา

“เอาไว้ฉันจะช่วยพูดกับพี่น่านให้นะคะ คุณอาไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

เกวลินพยักหน้า ก่อนจะเผยยิ้ม “วันนี้กินข้าวกลางวันกับอานะ”
“ได้ค่ะ”

หลังจากพูดคุยและรับประทานอาหารกลางวันกับเกวลินแล้ว บุรินทร์ก็พาชลาลัยกลับมาที่คอนโดมิเนียมสุดหรู แต่แทนที่เธอจะสบายใจที่เพิ่งได้กลับบ้านที่อยู่มาตั้งแต่เล็ก เธอกลับรู้สึกหดหู่และสับสนอย่างบอกไม่ถูก

“มันเกิดอะไรขึ้นระหว่างที่น่านกับคุณอาท่านนั้นนะ” หญิงสาวถอนใจเฮือก แล้วหันไปทางชายหนุ่มที่มาส่งเธอ “คุณบุรินทร์รู้ไหมคะว่าที่น่านทะเลาะกับคุณอาพงษ์เรื่องอะไร”

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ ตอนผมมาทำงานกับคุณน่านก็พักอยู่ที่นั่นแล้ว เรื่องก่อนหน้านั้นคุณน่านไม่เคยเล่าอะไรให้ผมฟังเลยครับ”

“คงมีแต่ที่น่านกับคุณอาท่านนั้นสินะที่รู้”

“ซึ่งคนที่เปิดปากคงไม่ใช่คุณน่านแน่ๆ ครับ” บุรินทร์แทรกขึ้นอย่างรู้ใจเจ้านาย

ชลาลัยหัวเราะในลำคอเบาๆ “คุณก็คิดเหมือนฉันสินะคะ”

“ครับ...นอกจากเรื่องที่คุณน่านอยากจะทำแล้ว ก็ไม่มีเรื่องไหนหลุดจากปากเขาได้ครับ”

หญิงสาวถอนใจเฮือก “ที่นี้ก็เหลือแต่คุณอาพงษ์ท่านนั้นสินะที่จะไขข้อข้องใจนี้ได้”

“นั่นก็คงเป็นไปไม่ได้เหมือนกันครับ”

“เอ...” ชลาลัยหันไปมองคนพูด “ทำไมล่ะคะ ปากหนักเหมือนกันหรือไงคะ”

“เปล่าครับ” บุรินทร์โบกมือ “แต่เพราะคุณน่านสั่งผมอย่างเด็ดขาดว่าอย่าให้คุณน่านไปพบกับคุณอาพงษ์เด็ดขาดครับ”

“ทำไมล่ะคะ” หญิงสาวเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

ชายหนุ่มยิ้มเฉยๆ “อันนี้ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ ผมแค่ทำ

ตามที่คุณน่านสั่ง”

“ให้ตายสิ พี่น่านรู้ว่าอาพงษ์ไม่อยู่บ้านแน่ๆ ก็เลยให้คุณบุรินทร์พาฉันไปใช้ไหมคะเนี่ย”

“ใช้ครับ คุณน่านรู้ที่อยู่ตั้งนานแล้วว่าคุณภาสพงษ์ไม่ค่อยกลับบ้าน”

“มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่นะ” ซลาเลียเอ่ยด้วยความหงุดหงิดใจ

“ผมว่าอย่าเสียเวลาไปหาความจริงเลยครับ”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะลองคุณน่านไม่ยากให้ใครรู้ ก็คงไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้หรอกครับ”

“คุณเคยพยายามหรือยังคะ” ซลาเลียเอ่ยถามกลับ

“ยังครับ” เขายกไหล่ “เพราะผมคิดว่ามันเปล่าประโยชน์ครับ”

“งั้นฉันจะลองเอง ให้มันรู้ไปสิว่าพี่น่านจะไม่ยอมบปริปากอะไรเลย”

หญิงสาวบอกอย่างมุ่งมั่น

บุรินทร์ยิ้มมุมปากเล็กน้อย “งั้นก็ตามใจครับ วันนี้ผมขอตัวก่อนก็แล้วกัน พอดีมีธุระสำคัญต้องไปทำให้คุณน่านครับ”

ซลาเลียพยักหน้า มองดูผู้ช่วยของพี่ชายเดินจากไปอย่างนี้ก็สงสัยว่าเธอจะสามารถล้วงความลับจากพี่ชายได้หรือไม่ เพราะแม่คนที่ใกล้ชิดพี่ชายที่สุดก็ยังไม่ยอมปากว่ามันเป็นไปไม่ได้เลย

การรับประทานอาหารในค่ำวันนั้น ทั้งซลาเลียและน่านตระวันต่างนั่งเงียบด้วยกันทั้งคู่ ไม่มีใครพูดอะไรกันเลย จนในที่สุดก็เป็นฝ่ายหญิงที่สุดลมหายใจลึกแล้วตัดสินใจทำลายความเงียบลงเสียเอง

“พี่น่านจะไม่ถามหน่อยหรือคะว่าวันนี้ฉันไปที่บ้านมาเป็นอย่างไรบ้าง”

“เป็นไงล่ะ” น่านตระวันเอ่ยถามอย่างขอไปที พลางก้มหน้าก้มตาหันขึ้นเหนือสแต่กราวกับไม่ได้ยินคำตบสั๊กเท่าไร

“ดูพี่น่านจะไม่สนใจความเป็นไปของบ้านหลังนั้นเลยนะคะ”

“ก็ไม่มีอะไรน่าสนใจนี่” น่านตะวันนำเนื้อสติกเข้าปากอย่างไม่สนใจอะไรจริงๆ

“แต่อาทลिनคิดถึงพีน่านมากนะคะ”

เขาหัวเราะในลำคอ “ผู้หญิงคนนั้นคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้นแหละ”

“ทำไมพีน่านพูดถึงแม่แบบนี้ล่ะคะ”

น่านตะวันนิ่งเงียบ และรับประทานสติกเนื้อที่เป็นคนปรุงเองโดยไม่ตอบคำถามอะไรทั้งสิ้น

“น้ำไม่สบายใจเลยที่พีน่านเป็นแบบนี้ ทำไมคะ มีเรื่องอะไรหรือไปถึงต้องทำแบบนี้”

“ไม่ใช่เรื่องของเด็ก” น่านตะวันตัดบทเสียงแข็ง

“น้ำโตแล้วนะคะ” ชลาลัยโพล่งขึ้น “น้ำจบปริญญาโทแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะคะ”

จู่ๆ น่านตะวันก็วางส้อมกับมีดลง ชลาลัยมองด้วยความตกใจ คิดว่าเขาจะโกรธจัดจนอาละวาด แต่พี่ชายกลับนิ่งเงียบ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินดุ่มๆ เข้าไปในห้องนอนของเขา พอชลาลัยได้ยินเสียงล็อกประตู เธอก็รู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่บุรินทร์พูดเอาไว้ไม่ได้เกินความจริงไปเลย

หญิงสาวถอนใจเฮือก รู้สึกสงสารทั้งเกวลินและน่านตะวันเหลือเกิน เธออยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อให้สองคนนี้หันหน้ามาคุยกัน แต่มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายเสียแล้ว

เช้าวันต่อมา เมื่อชลาลัยออกจากห้องนอนมาที่ห้องอาหารแล้วเห็นว่าน่านตะวันกำลังทำอาหารเข้าพร้อมผิวปากไปด้วยอย่างอารมณ์ดีก็รู้สึกโล่งใจ จึงเดินเข้าไปทักพร้อมรอยยิ้มหวานหยดย้อย

“ทำอะไรคะ หอมเขียว”

น่านตะวันหันมายิ้มให้เธอโดยไม่มีร่องรอยความขุ่นเคืองจากเมื่อคืนเลยสักนิด “อิงลิชเบรกฟาสต์”

“น่ากินจัง”

“ไปนั่งเลย เดี่ยวพี่ไปเสิร์ฟ”

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวบอก ก่อนจะเดินไปนั่งที่โต๊ะอาหาร มองดูพี่ชายใช้ตะหลิว
ช้อนไข่ดาวจากกระทะไปวางในจาน ครู่หนึ่งเขาก็นำมาเสิร์ฟให้เธอพร้อมหลอด
ตัวลงนั่งกินด้วย

“แต่งตัวเป็นทางการเชียว จะไปไหนหรือ” น่านตะวันเอ่ยทักเพราะ
เห็นว่าเธอสวมเสื้อเชิ้ตขาวกับกระโปรงสีน้ำเงินเรียบร้อย

“ไปสัมภาษณ์งานค่ะ”

“อะไรกัน มาได้วันสองวันมีบริษัทเรียกไปสัมภาษณ์แล้วหรือ”

“นำสมัครเอาไว้ตั้งแต่อยู่อเมริกาแล้วค่ะ เดี่ยวนี้โลกมันแคบนิดเดียว
นี่ค่ะ” เธอบีบนิ้วเข้าหากัน

“ก็จริง” น่านตะวันพยักหน้า “ว่าแต่บริษัทอะไรล่ะ”

“ไม่บอก” เธอตอบลอยหน้าลอยตา

“อ้าว...ทำไมล่ะหือ”

“พีน่านเป็นคนกว้างขวาง ชีนบอกไปเดี๋ยวพีน่านก็จัดการให้หน้าได้งาน
มาง่ายๆ นะสิ”

น่านตะวันหัวเราะ “คิดมากไปหรือเปล่าเรา”

“ก็จริงไหมล่ะค่ะ”

“มันก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก พี่ก็ไม่ได้กว้างขวางอะไรเท่าไร ก็แค่รู้จัก
คนเยอะ”

“นั่นล่ะค่ะ เขาเรียกคนกว้างขวาง”

“โอเคๆ ไม่อยาการู้ก็ได้” น่านตะวันยกไหล่ “ดีเหมือนกัน ถ้าไม่ไดงาน
จะได้มาทำกับพี่”

ชลาสัยหัวเราะคิกคักพลางตักอาหารเข้ากินอย่างเอร็ดอร่อย

“ให้บุรินทร์ไปส่งไหม” น่านตะวันเอ่ยถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ต้องหรอกคะ เมื่อวานก็คอยตามรับตามส่งน้ำทั้งวันแล้ว เสียเวลาทำงานแยะ เต็มวันนั่งรถไฟฟ้าไปเองดีกว่า”

“มันจะดีหรือ”

“โธพี่น่าน น้ำโตแล้วนะคะ แล้วก็ใช้ชีวิตคนเดียวอยู่ที่อเมริกาตั้งหลายปี เรื่องแค่นี้จิบๆ ค่ะ” หญิงสาวยิ้มละไม พลางยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจากกระเป๋าไปมา “เนี่ยเมื่อวานก็ศึกษาเส้นทางจากกูเกิลแมปเรียบร้อย รับรองไม่หลงค่ะ”

“เอาไว้พี่ซื้อรถให้น้ำสักคันดีกว่า ได้งานทำแล้วจะได้ไม่ต้องลำบากขึ้นรถสาธารณะ”

“น้ำว่ามีรถนี่สิลำบาก” หญิงสาวทำปากแบ้ แล้วเหลือบมองไปทางกระจกบานใหญ่ “กรุงเทพฯ รถติดจะตาย ไหนจะค่าน้ำมัน ค่าบำรุงรักษา รถ เงินทองทั้งนั้น อีกอย่างรถไฟฟ้าก็มาจอดรับถึงหน้าคอนโด น้ำว่าใช้บริการรถสาธารณะดีกว่าค่ะ ลดโลกร้อน”

น่านตะวันหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “จ้ะก็ตามใจ แต่ถ้ามีปัญหาอะไร โทร. หาพี่ทันทีค่ะ”

“รับทราบค่ะ” ชลาลัยยกมือขึ้นทำท่าตะเบ๊ะ ก่อนจะลงมือรับประทานอาหารเช้าอย่างเอร็ดอร่อย

หลังจากรับประทานอาหารเช้าแล้ว ชลาลัยก็ใช้บริการรถไฟฟ้าไปจนถึงอาคารสำนักงานเอ็ดิตาเวอริในย่านธุรกิจใจกลางเมืองหลวง ซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัทเอ็ดิตีไซน์ อันเป็นบริษัทผู้ออกแบบงานสถาปัตยกรรมที่ติดอันดับหนึ่งในสิบบริษัทออกแบบงานสถาปัตยกรรมชั้นนำของประเทศไทย จากการจัดอันดับของบีซีไอ เอเชีย ไทยแลนด์เมื่อไม่นานมานี้

หญิงสาวแลกบัตร์ผู้ติดต่อกับเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของอาคารก่อนจะใช้มันสแกนผ่านทางเข้าแล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่สี่สิบซึ่งบริษัทเอ็ดิตีไซน์ครอบครองชั้นนี้ทั้งชั้น พอประตูลิฟต์เปิด ก็เผยให้เห็นเคาน์เตอร์ที่มีพนักงานสวมสีเทาดัดโลโก้บริษัทสีทองอยู่ด้านหลังพนักงานต้อนรับสาวสวย

“คุณชลาสัยใช้ไหมคะ กรุณานั่งรอสักครู่นะคะ”

พนักงานต้อนรับผายมือไปยังโซฟาหน้าสบายที่ออกแบบมาอย่างเก๋ไก๋
สมกับเป็นบริษัทสถาปนิก

“ขอบคุณค่ะ” ชลาสัยค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินไปนั่งรอ

พนักงานสาวสวยหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพูดคุยอยู่สองสามประโยค
ก่อนจะลุกขึ้นแล้วส่งยิ้มให้

“คุณชลาสัยคะ เชิญห้องประชุมสี่ค่ะ”

พนักงานต้อนรับแจ้งแล้วเดินนำเธอไปยังห้องนั้น ก่อนจะเคาะประตู
สามครั้ง แล้วเปิดประตูให้เธอเข้าไป

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินเข้าไปในห้องประชุมด้วยท่าทาง
มั่นใจ แม้มากันในจรัสสีทว่าไหวต่อบรรยากาศรอบกายอยู่ไม่น้อยก็ตาม

ห้องประชุมสี่นี้มีโต๊ะตัวยาวขนาดยี่สิบคนนั่งตั้งอยู่กลางห้อง ความ
ยาวของมันขนานไปกับผนังกระจกบานใหญ่ที่เผยให้เห็นทิวทัศน์ของสวน
สาธารณะใหญ่กลางเมืองกรุง เบื้องหน้ากระจกบานนั้นมีบุรุษต่างวัยสามคน
นั่งเรียงกันอยู่ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ชลาสัยจำได้จากประวัติบริษัทในเว็บไซต์ว่าคนตรงกลางคืออดุลย์
ผู้ก่อตั้งบริษัทและดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัทเอดีดีไอซ์ และ
เป็นรองประธานเอดีดีไอซ์ที่ทำธุรกิจก่อสร้างครบวงจร เขาเป็นคนรูปร่าง
ท้วม ใบหน้าเหลี่ยมและมีดวงตากกลมโต อายุอานามน่าจะโล่ๆ กับภาสพงษ์
ผู้เป็นบิดาของน่านตะวัน

ส่วนคนที่นั่งอยู่ด้านขวาของเขาคือประภิต ผู้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการ
ฝ่ายบุคคล ทว่าชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้านซ้ายของผู้เป็นประธานนั้นเธอกลับจำ
ไม่ได้ว่าเขาเป็นใคร และมีตำแหน่งอะไรในบริษัทเสียอย่างนั้น ทั้งๆ ที่เตรียม
พร้อมมาอย่างดี

‘แต่หน้าคูนจังแฮะ’

“สวัสดีค่ะ” ชลาลัยยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดี...เชิญนั่งสิ” อุดุลย์ผายมือไปยังเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเขาด้วยท่าทางเป็นกันเอง เธอยิ้มทักทายแล้วทรุดตัวลงนั่งอย่างเรียบร้อย

“ช่วยแนะนำตัวเองด้วยครับ” ประกิจเอ่ยเสียงเข้มเป็นการเป็นงาน

ชลาลัยจึงแนะนำตัวเองว่าจบปริญญาตรีและโทด้านสถาปัตยกรรมจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา และยังคงเคยได้รับรางวัลจากการประกวดแบบของ AIA+ACSA ซึ่งเป็นงานประกวดออกแบบเฉพาะนักศึกษาอีกด้วย โดยระหว่างสองปีที่เราเรียนปริญญาโท เธอยังได้ทำงานเป็นผู้ช่วยสถาปนิกในบริษัทชั้นนำของที่นี่ด้วย

หลังจากนั้นการสัมภาษณ์ก็ยิ่งไปอย่างเข้มข้น ผู้สัมภาษณ์ทั้งสามต่างยิงคำถามใส่ชลาลัยมากมาย ทั้งอุดุลย์และประกิจใช้ภาษาไทยกับเธอ แต่ชายหนุ่มนิรนามกลับใช้แต่ภาษาอังกฤษ สำเนียงของเขาราวกับเป็นเจ้าของภาษามาเองเลย ทำให้เธอคิดว่าเขาอาจเป็นชาวต่างชาติที่บริษัทว่าจ้างมาเป็นที่ปรึกษาเฉพาะทางก็เป็นไปได้

“จบไอวีลีกเสียด้วย”

ชายหนุ่มจึงมาเป็นภาษาอังกฤษอย่างนึกที่รู้ว่าเธอจบการศึกษาจากสถาบันที่ติดอันดับหนึ่งในแปดมหาวิทยาลัยระดับท็อปของสหรัฐอเมริกา

“อืม...ในประวัติบอกว่าคุณไปเรียนที่อเมริกาตั้งแต่อายุสิบสามหรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด ตอนนั้นคุณน่าจะอยู่มัธยมปีที่สอง มันเป็นเวลาครึ่งกลางมัธยมต้น ทำไมถึงไปช่วงครึ่งๆ กลางๆ อย่างนั้นล่ะครับ”

“คือตอนนั้นพี่ชายของฉันจะไปเรียนมหาวิทยาลัยที่อเมริกาค่ะ ทางบ้านก็เลยคิดว่าน่าจะให้ไปเสียด้วยกันเลย จะได้ช่วยดูแลซึ่งกันและกันค่ะ”

เขาพยักหน้าเล็กน้อย “ทำไมถึงเลือกเรียนสถาปัตย์ล่ะครับ”

ชลาลัยยิ้มแล้วตอบอย่างมั่นใจ “ตอนไปถึงที่อเมริกาครั้งแรก ฉันรู้สึกตัวเองเหมือนหนูตัวเล็กๆ ที่ถูกล้อมกรอบด้วยตึกสูงใหญ่และเต็มไปด้วยดีไซน์สวยๆ แปลกตาอะ เลยคิดว่าถ้าได้ออกแบบอาคารสวยๆ ลักหลังมาประดับเมืองก็จะเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจมาก และอีกเหตุผลหนึ่งคือพี่ชายที่ฉันกล่าวถึงเมื่อครู่ เขาเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์อะ ฉันก็เลยเลือกเรียนสถาปัตย์ เพราะคิดว่าน่าจะทำงานเกี่ยวข้องประสานกันได้ค่ะ”

กรรมการทั้งสามต่างหันมองกันแล้วยิ้ม พยักหน้าให้กันอย่างพึงใจ ก่อนจะเป็นอดุลย์ที่หันมาเอ่ยกับเธอด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอขอบคุณคุณชลาลัยนะคะที่สละเวลามาในการสัมภาษณ์งานวันนี้ ทางเราจะติดต่อคุณกลับไปภายในเจ็ดวัน และผมก็คาดหวังว่าเราจะได้ทำงานร่วมกันนะ”

“ฉันก็หวังว่าจะได้ร่วมงานกับที่นี่ค่ะ” หญิงสาวยิ้มแล้วลุกขึ้นยืนยกมือไหว้อย่างอ่อนช้อย

“ผมไปส่งครับ”

ชายหนุ่มที่เธอคิดว่าเป็นชาวต่างชาติเอ่ยเป็นภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำ ขณะลุกขึ้นแล้วผายมือให้เธอ

“ขอบคุณค่ะ”

ชลาลัยค้อมศีรษะอย่างงงๆ ก่อนจะก้าวออกจากห้องประชุมไปพร้อม กับเขา ระหว่างทางเดินจากห้องประชุมสี่ไปยังโถงต้อนรับ เธอพยายามนึกว่าเขาเป็นใคร เพราะคุ้นหน้ามาก แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกเสียที

“มีบัตรจอดรถไหมครับ” เขาหันมาถาม

“คะ?” หญิงสาวชะงัก “เออ...ไม่มีค่ะ ฉันนั่งรถไฟฟ้ามา”

เขายิ้มแล้วเดินผ่านเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ไปที่โถงลิฟต์ ตอนนั้น เธอเห็นพนักงานต้อนรับสาวสวยมองเขาด้วยแวตาคือประกาย นั่นคง เพราะเขาเป็นคนหล่อ รูปร่างดี แต่งตัวสะอาดสะอ้าน จึงไม่แปลกเลยที่สาวๆ จะมองเขาตาเป็นมันแบบนั้น

ระหว่างเดินไปที่โถงลิฟต์ ชลาลัยได้แต่ชำเลื่องมองเขาด้วยความแปลกใจว่าเขาจะเดินไปส่งเธอจนถึงไหน จนกระทั่งเขากดปุ่มเรียกลิฟต์แล้ว ยืนกอดคอกรอ

“เอ่อ...ขอบคุณนะคะที่มาส่ง ฉันรบกวนคุณแค่นี้ดีกว่าค่ะ”

เขาหันมายิ้ม “อ้อ...ผมกำลังลงไปหาอะไรกินนะคะครับ ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้อินอะไรเลย”

เพลิง!

ชลาลัยได้ยินเสียงไปหน้าของตัวเองปริแตกดังก้องอยู่ในหัว ก่อนจะส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้เขา พอประตูลิฟต์เลื่อนเปิด เขาก็ใช้มือกั้นประตูแล้ว ผายมือให้เธอเข้าไปก่อน จากนั้นเขาก็ก้าวตามเข้ามาแล้วกดปุ่มชั้นหนึ่ง

ระหว่างที่ลิฟต์เคลื่อนตัวลง ชลาลัยรู้สึกหัวใจเต้นแรงอย่างประหลาด เธอพยายามเก็บอาการประหม่าเหล่านั้นเอาไว้ด้วยการยื่นนึ่งและก้มหน้า แต่สายตาที่ไม่วายชำเลื่องมองเขาตลอดด้วยความสงสัย

“มีอะไรจะถามไหมครับ”

“คะ?”

“สายตาคุณเหมือนมีอะไรจะถาม”

“เอ่อ...” ชลาลัยอ้าปากค้าง พอเหลือบไปเห็นกระจกที่สะท้อนดวงตาของเขาก็รู้สึกขัดเขินไม่น้อย เพราะเขาคงเห็นเธอแอบมองเขาผ่านกระจกบานนั้นแน่ๆ

“ว่าไงครับ” เขาหันมายิ้ม

“ให้ตายสิ เคยเห็นยิ้มสวยๆ แบบนี้ที่ไหนนะ”

“เอ่อ...จะเป็นการละลาบละล้งไปไหมคะ ถ้าฉันจะถามว่าคุณมีตำแหน่งอะไรในบริษัท ฉันรู้จักคุณอดุลย์กับคุณประกิตจากในเว็บไซต์บริษัท แต่ฉันจำคุณไม่ได้เลย”

“แ่จจริง ลืมแนะนำตัวไปเลย” เขาหัวเราะพลางยกมือลูบท้ายทอย “ฝ่ายบุคคลคงยังไม่ได้อัปเดทข้อมูลของผมลงในเว็บไซต์ เพราะผมเพิ่งเข้า

มารับตำแหน่งเฮดอาร์คิเทกไม่วันนะครับ ผมชื่อ ฟ้าคราม ธนาธิป ครับ”

“ธนาธิป?” หญิงสาวเลิกคิ้ว “คุณเป็นอะไรกับคุณอดุลย์คะ”

“ลูกชายครับ”

“อ้อ...เอ่อ...ขอโทษนะคะ ฉันไม่ทราบจริงๆ” เธอยิ้มเจื่อน ไม่คิดว่า จะจุดได้คำตอบแบบนี้

“อย่ากังวลไปเลยครับ มันไม่ใช่ความผิดคุณสักหน่อย ถ้าจะโทษ ก็คงต้องโทษผมเองที่ส่งประวัติให้ทางฝ่ายบุคคลเข้าไป”

“นี่เท่ากับว่าถ้าฉันได้ทำงานที่นี่ คุณก็คือหัวหน้าของฉันโดยตรง ใช่ไหมคะ” ชลาลัยเอ่ยแก้แค้น เพราะตำแหน่งเฮดอาร์คิเทกก็คือหัวหน้าฝ่าย ออกแบบสถาปัตยกรรมนั่นเอง

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้รับ” ฟ้าครามพยักหน้าทีเติมไปด้วยยิ้มมีเสน่ห์ “ไหนๆ ก็รู้จักกันแล้ว กินอะไรด้วยกันก่อนกลับดีไหมครับ”

“แต่...ฉันเกรงว่า...”

“กลัวคนนิทาว่าใช้เส้นสายหรือครับ”

“เอ่อ...ทำนองนั้นค่ะ” ชลาลัยยอมรับตามตรง

ฟ้าครามพยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนที่เสียงเตือนลิฟต์จะดังขึ้นพร้อม กับประตูที่เปิดออก เขาผายมือให้เธอเดินออกไป ก่อนจะก้าวตามออกมา

“เอาไว้พบกันนะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า “ถ้าฉันได้ทำงานที่นี่นะคะ”

“คุณได้อยู่แล้ว” ฟ้าครามบอกอย่างมั่นใจ ก่อนจะยกสองมือขึ้นเมื่อ เห็นสีหน้าเธอ “อ๊ะ...ไม่ใช่อย่างที่คิดนะคะครับ การตัดสินใจทุกอย่างอยู่ที่ พ่อผม ผมแค่มาสัมภาษณ์คุณเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น ที่ผมมั่นใจก็เพราะว่าคุณดูดีที่สุดในบรรดาคนที่มาสัมภาษณ์ต่างหาก”

“อ้อ ค่ะ” ชลาลัยยิ้มเจื่อนแล้วค้อมศีรษะลงอีกครั้ง “ยังไงก็ขอบคุณ นะคะ”

“ยินดีครับ”

ฟ้าครามยิ้มแล้วเดินเข้าไปในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ชลาลัยมองตามเขาไปอย่างรู้สึกขัดเขิน เพราะในเวลาไม่กี่นาทีเธอก็ทำเป็นใส่เขาไปหลายต่อหลายครั้ง ทำเอาความมั่นใจที่พกมาเป็นกระบุงหล่นหายไปหมดเลยทีเดียว ‘ว่าแต่ทำไมรู้สึกคุ้นหน้าเขาจังหน้า’

๓

ชลาลัยลืมตาขึ้นมาในตอนเช้า ก่อนจะระบายลมหายใจออกมาแผ่วเบาด้วยความโล่งใจเมื่อพบว่าตัวเองอยู่บนเตียงในห้องนอนกลางคอนโดมีเนียมสุดหรูของน่านตะวัน เธอค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งแล้วใช้มือลูบใบหน้าเพื่อเรียกสติ

ฝันร้ายปลุกเธออีกแล้ว นับตั้งแต่กลับมาเมืองไทย เธอมักจะฝันซ้ำเดิมอยู่หลายครั้ง แต่พอตื่นขึ้นมากลับจำไม่ได้ว่าตัวเองฝันอะไร รู้แต่เพียงมันทำให้เธอกลัวมาก

‘ก็แค่ฝัน...นี่’

เธอเตือนตัวเอง ก่อนจะถอนใจแล้วลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว จากนั้นก็ออกจากห้องไปที่ครัว ตอนนั้นเป็นเวลาเกือบสิบโมงเช้าแล้ว ภายในห้องกว้างจึงไม่มีใครอยู่เลย เพราะน่านตะวันไปทำงานแล้ว เขาทิ้งโน้ตไว้ที่ตู้เย็นว่ามีอาหารสำหรับอุ่นรับประทานอยู่ เธอจึงนำอาหารนั้นใส่ไมโครเวฟแล้วรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

ครู่หนึ่งเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น มองหน้าจอก็พบว่าเป็นสายเรียกเข้า

จากธนากร

‘ว่าไงน้ำ เมื่อวานไปสัมภาษณ์มาเป็นไงบ้าง’

‘ก็โอเคนะ ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็คงได้แหละ’ ชลาลัยตอบ เพราะนึกถึงคำพูดของฟ้าครามก่อนจะจากกันที่หน้าลิฟต์

‘มันใจจริงนะ ฉันออกมาเจอกันหน่อยสิ เดี่ยวฉันเลี้ยงข้าวเที่ยงคนได้งานใหม่เอง’

‘ยังไม่ได้ยะ’

‘เอาน่า อยากหาคนกินข้าวด้วย’

‘ก็ได้ๆ ร้านไหนล่ะ ส่งโลเกชั่นมา’

‘ได้เลย’

ครู่หนึ่งเขาก็ส่งชื่อร้านและสถานที่มาทางแอปพลิเคชันสนทนา ซึ่งก็อยู่ไม่ไกลนัก และอยู่ในเส้นทางรถไฟฟ้า พอใกล้จะได้เวลาเธอก็แต่งตัวออกจากห้องแล้วขึ้นรถไฟฟ้าไปที่ร้านอาหารแห่งนั้น

‘ก็ที่คะ’ พนักงานต้อนรับเอ่ยถาม

‘ฉันนัดเพื่อนไว้นะคะ’

ชลาลัยบอกพลางชะเง้อมองหา พอเห็นธนากรนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งและกำลังทำหน้าที่กะลิ้มกะเหลี่ยใส่พนักงานสาวสวยของร้านก็รู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาทันที

‘หมอนี่!’

หญิงสาวลอกตาอย่างเหนียวหนำย ก่อนจะแก้มองเดินเข้าไปนั่งเบียดเพื่อนหนุ่มแล้วดึงแขนเขามากอดไว้อย่างออตอ้อออเฮาะราวกับเป็นคู่รักข้าวใหม่ปลามัน ทำเอาสาวเสิร์ฟถึงกับหน้าตึงขึ้นมาทันที

‘เอาเท่านี้ก่อนครับ’ ธนากรเอ่ยกับพนักงานสาวด้วยสีหน้าเฉยใจ เธอรับคำพร้อมส่งค้อนให้วงใหญ่แล้วเดินสะบัดกันไปอย่างไม่พอใจนัก

‘มาแนวไหนเนีย มาถึงก็มาเกาะแข่งเกาะขา น้องเขาโกรธไปเลยนะเนี่ย’

“น้องเขาต้องขบใจฉันนะ ที่ทำให้ไม่ต้องตกเป็นเหยื่อของนาย”

“เธอนี่มันแสบจริงๆ” ธนากรหัวเราะอย่างไม่ถือสา

“แล้ววันนี้ไม่ทำงานเธอะ ถึงได้ชวนฉันออกมากินข้าวเนี่ย”

“ฉันยังไม่เข้ารับตำแหน่งเลย ผัดพ่อเอาไว้เป็นเดือนหน้า อยากจะพักผ่อนสบายๆ ลักหน่อย”

ชลาลัยทำปากเบ้ “คนรวยนี่มันน่าอิจฉาจริงๆ น้า เรียนจบกลับมาก็มีบริษัทที่บ้านรองรับ ไม่ต้องดิ้นรนหางานทำ”

“จะมาอิจฉาทำไมเล่า ฉันชวนเธอไปทำงานด้วยกันที่บริษัทพ่อ เธอก็ไม่เอา เทียวไปตากหน้าสมัครงานกับคนอื่นให้มันยุ่งยากทำไมก็ไม่รู้”

“ก็ฉันอยากทำอะไรด้วยตัวเองนี่ ไม่อยากใช้เส้นสาย”

“นั่นก็อย่ามาบ่น” ธนากรส่ายหน้า

“ไม่บ่นก็ได้ยะ” ชลาลัยค้อน

“แล้วนี่อยู่กับพี่ชายเป็นไงบ้าง”

“มันก็ดีอะนะ แต่ก็มีอะไรบางอย่างทำให้หงุดหงิดนิดหน่อย”

“เรื่องอะไรหรือ”

ชลาลัยชะงักเล็กน้อยเพราะพนักงานคนเดิมนำอาหารมาเสิร์ฟ ก่อนจะสะบัดหน้าบึ้งๆ เดินไปโดยไม่สนใจสายตาแววอนของธนากร

“นี่...คุยกับฉันก็มองฉันหน่อยสิ ตาจะเหล่แล้วเนี่ย” หญิงสาวเขวระ

“คร้าบ...มีอะไรก็ว่ามาสิคร้าบ”

หญิงสาวถอนใจ ก่อนจะเล่าเรื่องความขัดแย้งของน่านตะวันกับพ่อแม่ของเธอให้เพื่อนฟังตามที่ได้ประสบพบมาในสองวันที่ผ่านมา

“นายว่าฉันควรทำยังไงดี”

“ไม่เห็นยาก” ธนากรยกไหล่ “เธอก็ไปถามคุณอนุพงษ์สิ”

“แต่คุณบุรินทร์บอกว่าพื่อน่านห้ามฉันไปเจอคุณอนุพงษ์เด็ดขาดนะ”

“แสดงว่าพื่อน่านของเธอไม่ได้สั่งเธอโดยตรง”

“อ่า...ใช่ พื่อน่านสั่งคุณบุรินทร์ไว้”

“แล้วคุณบุรินทร์อะไรเนี่ยอยู่ที่ไหน” ธนากรเหลียวมองไปรอบๆ

“ทำงานอยู่กับพี่น่านที่ออฟฟิศมั้ง”

ชายหนุ่มยกคิ้ว “แล้วถ้าฉันเป็นคนขับรถพาเธอไปหาคุณอาพงษ์ที่
พีทีจีเวลรี่เอง พี่ชายเธอกับเลขฯ ของเขาจะรู้ไหม”

“ไม่รู้หรอก” ชลาลัยส่ายหน้า ก่อนจะเบิกตากว้างแล้วเผยยิ้มเมื่อ
นึกขึ้นได้

“เฮ้ย!...นายนี่มันหัวแหลมจริงๆ”

“หัวแหลมนั่นมันลิงแล้วจ้า...แม่คุณ”

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ ธนากรจึงขับรถพอร์เช่ของเขาพาชลาลัยมาถึงอาคารพีทีจีเวลรี่ ซึ่งเป็นอาคารสูงยี่สิบหกชั้นตั้งอยู่บน
ถนนพระรามสี่

อาคารแห่งนี้เป็นอาคารหลังใหม่ที่สร้างขึ้นหลังจากบิดาของชลาลัย
เสียชีวิตไปได้ไม่นาน และบริษัทก็ใช้เงินลงทุนไปมหาศาล จึงดูโอ้อ่าและ
ทันสมัยกว่าอาคารสำนักงานหลังเก่าที่เธอเคยมาวิ่งเล่นตอนเด็กๆ

ทั้งคู่มาหยุดอยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์พนักงานต้อนรับ ชลาลัยจึงแจ้ง
ความประสงค์ว่าจะพบประธานของบริษัท ซึ่งตอนแรกก็มีปัญหาเล็กน้อย
เพราะเธอไม่ได้นัดกับภัสพงษ์เอาไว้ แต่พอเธอขอให้แจ้งว่าเธอเป็นใคร
ก็ได้รับอนุญาตให้เข้าพบทันที

ทั้งคู่ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสูงสุด พอประตูเลื่อนเปิดออกก็เผยให้เห็นห้อง
โถงรับรองที่กว้างขวางและตกแต่งอย่างโก้หรู มีชุดเครื่องประดับอันเป็นจุด
เด่นของบริษัทตั้งโชว์อยู่ในกรอบกระจกโดยรอบ ด้านตรงข้ามกับลิฟต์มี
หญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะตัวใหญ่

“เชิญค่ะ ท่านประธานรออยู่” หญิงสาวคนนั้นผายมือไปยังประตูบาน
ใหญ่

“ขอบคุณค่ะ” ชลาลัยยิ้มศีรษะเล็กน้อย ส่วนชายหนุ่มเพียงยิ้มและ

ส่งสายตาแวววับให้สาวคนนั้น แต่ดูเหมือนเธอไม่สนใจ ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันเข้าไปภายในห้องทำงานซึ่งกว้างขวางเกินกว่าจะเป็นห้องของคนคนเดียว

ภาสพงษ์นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานไม้ขนาดใหญ่และกำลัง่วนอยู่กับเอกสารบนโต๊ะ เมืองหลังของเขาเป็นผนังกระจกที่เผยให้เห็นวิวทัศน์ของเมืองหลวงได้อย่างชัดเจน เขาชะงักมองเธออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกจากเก้าอี้แล้วเดินมาหาด้วยแววตาแปลกใจ

“นี่...นี่น้ำจริงๆ หรือนี่”

“สวัสดิ์ค่ะคุณอา” ซลาถัยยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“โอ้โฮ โตเป็นสาวแล้วสวยจริงๆ ครั้งสุดท้ายที่อาเห็นยังเป็นเด็กกะโปโลอยู่เลยมั้งเนี่ย”

“คุณอาเองก็ยังคงดูหนุ่มอยู่เลยนะค่ะ” หญิงสาวเอ่ย เพราะแม่ต่อนี้ภาสพงษ์จะมีอายุล่วงเข้าวัยห้าสิบเจ็ดปีแล้ว แต่ใบหน้าและรูปร่างก็ยังคงดูดีอยู่ไม่น้อย

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ปีนี้อาแก่ไปเยอะเลย ทำงานหนักเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้แล้ว” ภาสพงษ์หัวเราะ ก่อนเหลือบมองชายหนุ่มข้างกายเธอ

“อ้อ...” ซลาถัยนึกขึ้นได้ ก่อนจะผายมือไปทางเพื่อนหนุ่ม “นี่ธนากรค่ะ เป็นเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันที่อเมริกาค่ะ”

ชายหนุ่มยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ภาสพงษ์เพียงยิ้มและพยักหน้าให้แทนๆ ก่อนจะโอบไหล่หลานสาวเดินไปที่ชุดรับแขก

“นี่กลับมาเมื่อไร ทำไมอาไม่เห็นรู้เลย”

“กลับมาได้สามสี่วันแล้วค่ะ”

ภาสพงษ์พยักหน้ายิ้มๆ “แล้วไปพักที่ไหนล่ะ”

“อยู่กับพี่น่านที่คอนโดค่ะ”

ซลาถัยตอบอ้อมแอ้ม เพราะไม่แน่ใจว่าถ้าภาสพงษ์ฟังแล้วจะรู้สึกอย่างไร แต่เขาก็กลับยังคงมีสีหน้ายิ้มแย้มอยู่เหมือนเดิม ราวกับเรื่องที่เขาได้ยินว่าเขาขัดแย้งกับลูกชายนั้นไม่เคยเกิดขึ้นเลย

“แล้วนี่ไปเยี่ยมคุณอาหลินมาหรือยัง”

“ไปมาเมื่อสองวันก่อนค่ะ” ชลาลัยตอบ “เออ...เห็นคุณอาหลินบอกว่าคุณอาพงษ์ไม่ค่อยกลับบ้านหรือคะ”

คราวนี้ภาสพงษ์กลับผงกศีรษะด้วยสีหน้าหนักใจ “กลับไปก็ทะเลาะกัน อาไม่สบายใจเลยออกมาอยู่ข้างนอก นี่อาหลินคงบอกนำว่าอาไปอยู่บ้านเมียหน่อยใช่ไหม”

“ค่ะ” เธอตอบเสียงแผ่ว

“มโนทั้งนั้น” ภาสพงษ์ส่ายหน้า “จริงๆ แล้วอาไม่ได้ไปอยู่กับผู้หญิงที่ไหนหรอก อาอยู่ที่คอนโดแถวนี้คนเดียวต่างหาก มันใกล้ที่ทำงานกว่า แล้วก็สบายใจกว่ากลับไปแล้วต้องไปรองรับอารมณ์หึงหวงของอาหลินทุกวัน”

“อาหลินหวงก็แสดงว่าเขารักคุณอาเนอะคะ”

“อาก็รู้” ภาสพงษ์ถอนใจ “แต่พักหลังๆ นี่ชักจะหนักข้อ ตั้งแต่ นำกับเจ้าน่านไปอเมริกาเนั้นแหละ พออยู่คนเดียวดูซีรีส์เยอะๆ ก็ฟุ้งซ่านตามหนังไป”

ชลาลัยได้แต่พยักหน้า แต่ก็ไม่กล้าก้าวท่ายมากกว่านี้ เพราะเป็นเรื่องระหว่างสามีภรรยา และเธอก็เด็กเกินกว่าจะไปแนะนำอะไรแก่ผู้มีประสบการณ์เรื่องชีวิตคู่มากกว่าเธอ

“อย่าไปพูดถึงเรื่องนั้นเลย เสียบรรยากาศเปล่าๆ” ภาสพงษ์โบกมือก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “ว่าแต่เรียนจบอะไรมาล่ะ”

“สถาปัตยกรรมค่ะ” ชลาลัยตอบอย่างแปลกใจที่ผู้เป็นอาแทบไม่รู้เรื่องอะไรของเธอเลยสักนิด ซึ่งแสดงว่าเขากับน่านตะวันคงไม่ได้คุยกันเลยตลอดหลายปีที่เธออยู่อเมริกา

“แล้วอยากมาทำงานที่นี่ไหมล่ะ”

คำถามนั้นเป็นจริงเป็นจังจนชลาลัยตกใจเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มเจื่อนให้แล้วตอบออกไป

“เอ่อ...น่าจะคนละลายงานกันมั้งคะ”

“จริงสินะ” ภาสพงษ์หัวเราะผืนๆ “แต่ถ้าไม่อยากรับมาทำงานที่นี้เมื่อไร บอกาก็แล้วกัน บอกล่วงหน้าสักหน่อย จะได้เตรียมห้องหับไว้ให้ ยังไง ส่วนหนึ่งของที่นี้ก็ยังเป็นของน้ำอยู่นะ”

“คะ” ชลาลัยพยักหน้า เพราะหุ่นส่วนลึบห้าเบอร์เซนต์ที่เคยเป็นของ บิดานั้นถูกถ่ายโอนเป็นมรดกมาให้เธอทั้งหมดตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว แต่เนื่องจากเธอยังไม่บรรลุนิติภาวะ จึงต้องให้ผู้เป็นอาเป็นผู้จัดการมรดกไปก่อน ซึ่งตอนนี้แม่เธอจะบรรลุนิติภาวะมาหลายปีแล้ว เธอก็ยังคงไว้ใจให้ ภาสพงษ์เป็นผู้ดูแลเรื่องผลประโยชน์ต่อไปอย่างไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจอะไร เพราะอยากทำงานที่รักมากกว่า

“ที่นี้มาวันนี้ นอกจากจะมาราบคุณอาแล้ว น้ำยังมีเรื่องอยากจะถามคุณอาหน่อยคะ”

“เรื่องอะไรหรือ ถามมาสิ” ภาสพงษ์ยิ้ม

“เรื่องที่...เอ่อ...คุณอาทะเลาะกับพี่น่านะคะ”

รอยยิ้มใจดีลั่นหายไป สีหน้าของภาสพงษ์เข้มเครียดขึ้นทันทีที่ได้ยินชื่อลูกชาย ทำเอาชลาลัยถึงกับหันไปมองธนากรด้วยความห่วงใจ เพราะคิดว่าเรื่องนี้อาจสะเทือนใจผู้เป็นอา มาก ก่อนที่ภาสพงษ์จะถอนใจออกมาในที่สุด

“ทำไมน้ำไม่ไปถามน่านเองล่ะ”

“อากรู้นิสัยของพี่น่านไม่ใช่หรือคะ เขาไม่ยอมบอกน้ำหรอก”

“งั้นอาก็ไม่ควรบอกเหมือนกันสิ”

“แต่ไม่อยากรับช่วยคุณอาทั้งสองกับพี่น่านนะคะ น้ำอยากให้พวกเรา กลับมาเป็นเหมือนเดิม ถ้าไม่รู้ว่าจะทะเลาะกันเรื่องอะไร ก็คงหาทางแก้ไขไม่ได้หรอกคะ”

“มันเป็นเรื่องที่แก้ไขอะไรไม่ได้หรอก อย่าพยายามเลยน้ำ”

“ทำไมคุณอาพูดแบบนี้ล่ะคะ พี่น่านเป็นลูกชายคนเดียวของคุณอา

“ไม่ใช่หรือคะ”

“เพราะน่านเป็นลูกของอาณะลิ อาถึงรู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะให้
คนอย่างนั้นหันกลับมาพูดคุยกับอาต๊อฯ ได้ยังไงล่ะ”

“ทำไมคะ เรื่องที่ทะเลาะกันมันร้ายแรงมากหรือคะ”

ภาสพงษ์ถอนใจ “อาเป็นผู้ใหญ่ แถมเป็นพ่อของน่านด้วย พูดไปมัน
ก็จะไม่ดีกับเขา อาว่านำไปถามจากน่านเองเถอะนะ”

“พี่น่านไม่ยอมบอกน้ำแน่ๆ ค่ะ” เธอยืนยัน

ผู้เป็นอาไม่ทำให้อีกอักลั้งเลย ทำให้ชลาลัยคิดว่าเขาอาจอยากบอก แต่
ก็ติดเพราะเหตุผลอะไรบางอย่าง

“คุณอาบอกน้ำเถอะนะคะ น้ำไม่อยากจะพิน่านกับคุณอาเป็นแบบนี้
เลย มีเรื่องอะไรเราจะช่วยกันแก้ไขไ้คะ”

“อากรึ่ลำบากใจที่จะพูดนะ”

“โอ้ คุณอาคะ” ชลาลัยเอื้อมมือไปแตะหลังมือของภาสพงษ์ “คุณอา
เป็นเพื่อนของพ่อ แล้วน้ำก็นับถือคุณอาเป็นเหมือนพ่ออีกคน คุณอาพูดมา
เถอะค่ะ อย่าได้ลำบากใจเลย”

ชายสูงวัยนั่งงันไป สีหน้าดูจะหนักใจ คิ้วขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด
ก่อนจะเหลือบมองไปยังชายหนุ่มที่นั่งเงียบมาตลอดอย่างระวาง

“เรื่องนี้มันเป็นเรื่องของครอบครัว อาไม่อยากจะให้มีคนนอกรู้”

ธนาภรสะดุ้งเฮือก ก่อนจะส่งยิ้มเจื่อนให้ผู้พูด “เออ...ฉันพมออกไป
รอข้างนอกดีกว่าครับ จะได้ไม่รบกวนคุณอา กับน้ำ”

“ขอโทษนะ” ชลาลัยเอ่ยกับเพื่อนที่คงจะรู้สึกเหมือนฝุ่นอีกครึ่ง หลัง
จากคราวที่แล้วเจอฤทธิ์ของน่านตะวันไปหมาดๆ

“เฮ้ย ไม่เป็นไร ว่าจะไปชอกาแฟคุณเลขาฯ ดืมลั๊กแก้วอยู่พอดี”

“อย่าทำรุ่มร่ามล่ะ” หญิงสาวกระซิบเตือนด้วยเสียงเข้ม เพราะรุ่นพี่
ของเพื่อนดี

“เออน่า เธอคอยกับคุณอาไปเถอะ”

ว่าแล้วรนากรก็ลุกขึ้น ก่อนจะเดินออกจากห้องไปเสียบๆ ซลาลัยมองตามหลังเขาไปอย่างนึกเป็นห่วงหญิงสาวข้างนอก แต่พอประตูปิดลงเธอก็เลิกคิดแล้วหันกลับไปหาผู้เป็นอาอีกครั้ง

“ตกลงเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่คะคุณอา”

ภาสพงษ์ถอนใจ “น้ำก็รู้ใช่ไหมว่าตัวเองมีหุ้นอยู่ในพีทีจีวีเอลรีอยู่ สิบบ้าเปอร์เซ็นต์”

“ค่ะ” ซลาลัยพยักหน้า เพราะหลังจากบิดาเสียชีวิต เธอก็ได้ทรัพย์สินของบิดาทั้งหุ้นและบ้าน รวมถึงเงินสดอีกมากมายมาเป็นมรดก แต่ด้วยความเป็นผู้เยาว์จึงต้องให้ภาสพงษ์เป็นผู้จัดการมรดก ซึ่งก็รวมถึงการถือหุ้นในบริษัทด้วย เพราะตามกฎหมายกำหนดว่าผู้ถือหุ้นจะต้องมีอายุมากกว่าสิบสองปีขึ้นไป

“ก็นั่นแหละที่ทำให้ท่านไม่พอใจ”

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ คุณอาทำไมได้ทำผิดอะไรนี้”

เขาถอนใจอีกครั้ง “ก็นั่นสิ อาที่ตั้งใจว่าถ้าน้ำกลับมา อาจะจัดการเรื่องหุ้นทั้งหมดให้ถูกต้อง แล้วให้น้ำกลับมาช่วยบริหารพีทีจีวีเอลรีด้วยกัน แต่ตอนที่น้ำกลับมาเมืองไทย เขากลับมาขอให้อาโอนหุ้นของน้ำให้เขาทั้งหมด”

“อะไรนะคะ” ซลาลัยอ้าปากหวอด้วยความแปลกใจ

“น้ำได้ยื่นไม่ผิดหรอก นานอยากได้หุ้นของน้ำไปดูแล เพราะไม่ไว้ใจอา กล่าวหาว่าอาโกงหุ้นของน้ำไปส่วนหนึ่ง แถมยังหาผลประโยชน์จากหุ้นที่เหลือของน้ำแล้วปันผลให้น้ำอย่างไม่ยุติธรรม”

“พีน่านเนี่ยหรือคะ”

ภาสพงษ์พยักหน้า “พออาไม่ยอม นานก็โกรธ แล้วก็ไม่กลับไปที่บ้านอีกเลย”

“ทำไมพีน่านทำอย่างนั้นคะ ทำไมพีน่านถึงไม่ไว้ใจคุณอา ทั้งๆ ที่...”

“อาทำไมอยากปรับปรับรำลูกหรือคะ” ภาสพงษ์ถอนใจเอือมอีกครั้ง

“แต่อาเข้าใจว่าตอนนั้นน่านคงต้องการเงินไปลงทุนเยอะ เขากำลังหาเงินไปซื้อไอ้บริษัทโบรกเกอร์ที่ทำอยู่ตอนนี้นั้นะ พอไม่ได้ก็เลยโกรธหัวฟัดหัวเหวียง”

ชลาลัยฟังแล้วก็ได้แต่นิ่งอึ้ง เพราะไม่คิดว่าน่านจะทำอะไรแบบนี้ แต่จะไม่เชื่อก็ไม่ได้เพราะมันเป็นคำพูดที่ออกจากปากของผู้ใหญ่ที่เธอเคารพนับถือ แถมยังเป็นบิดาของเขไปอีกต่างหาก

“อาไม่ได้อยากให้น้ำคิดกับน่านไม่ดีหรอกนะ เพราะเห็นรักกันมาก ก็เลยไม่อยากบอก แต่เมื่อน้ำต้องการรู้ อา ก็เลยต้องบอก จากนั้นน้ำจะเชื่อหรือเปล่านั้นแล้วแต่นะ อาไม่ว่าอะไร อาเข้าใจ”

“ໄ໊ อย่าพูดอย่างนั้นลึคะคุณอา คุณอาเลี้ยงน่านมาตั้งแต่คุณพ่อคุณแม่เสีย น้ำจะกล้าวาคุณอาโกหกได้ยังไงกันคะ เพียงแต่...”

ภาสพงษ์ถอนใจ สีหน้าเครียดเข้ม “อาเข้าใจน่านนะ คนเราเวลาต้องการอะไรหลายๆ มันก็พร้อมจะทำได้ทุกอย่าง น่านเองก็คงคิดว่าตัวเองจะสามารถทำกำไรจากเงินส่วนนี้ได้ แต่อาเห็นว่ามันไม่ถูกต้อง เพราะมันเป็นสมบัติของน้ำ เราไม่ควรหาผลประโยชน์จากของที่ไม่ใช่ของเรา น้ำต้องเข้าใจอานะ”

“คะ น้ำเข้าใจคะ” เธอบอก แม่ไม่อยากเชื่อว่าพี่ชายที่เธอเคารพรักจะทำอะไรแบบนี้ได้ก็ตาม

“ว่าแต่น้ำไม่อยากให้อาจัดการเรื่องหุ้นคืนให้จริงๆ หรือ”

“ตอนนี่ยังคะ อันที่จริงคุณอาภิบริหารที่นี้ได้คืออยู่แล้ว แล้วน้ำก็อยากทำงานด้านที่เรียนมามากกว่า”

“ก็ดี” ภาสพงษ์พยักหน้ายิ้มๆ “หาประสบการณ์สักสองสามปี ล้างสมองเสียเอาไว้มากๆ เวลาก้าวเข้ามาเป็นผู้บริหารในพีทีจีเวลรี่ จะได้ไม่ถูกใครครหาได้ว่ามีเส้นสาย”

“ขอบคุณคุณอาที่กรุณาคะ” หญิงสาวยกมือไหว้

“ไม่ต้องเกรงใจ” ภาสพงษ์โบกมือ “นี่อา ก็อยากชวนน้ำกินอาหารเย็นด้วยกันนะ แต่เดี๋ยวอา ก็จะต้องเข้าประชุมแล้ว เอาไว้วันหลังเรานัดกันมา

กินข้าวสักมื้อนะ”

“ได้ค่ะคุณอา” ซลาลัยยิ้มรับ “งั้นน้ำรบกวนคุณอาแค่นี้ก่อนดีกว่าค่ะ เอาไว้หน้าจะมาเยี่ยมคุณอาบ่อยๆ นะคะ”

“จ๊ะ” ชายสูงวัยยิ้ม “แล้วก็หมั่นไปเยี่ยมคุณอาหลินบ้างนะ กับคนอื่น เขาไม่ค่อยจะอะไรหรอก ไปช่วยให้เขาคลายความเหงาบ้าง จะได้ไม่ฟุ้งซ่าน มาก”

“ได้ค่ะ” ซลาลัยพยักหน้าแล้วยกมือไหว้ลา ก่อนจะเดินออกจากห้อง ทำงานธุระนั่นด้วยความคิดสับสนอย่างบอกไม่ถูก

“ตอนนี้นั้นขึ้นอยู่กับเธอแล้วละว่าจะเชื่อใจใคร”

ธนากรเอ่ยขณะขับรถพาซลาลัยออกจากอาคารพีทีจีเวลรี่ ไปตาม ถนนพระรามสี่ที่การจราจรแน่นขนัด

หญิงสาวถอนใจเฮือก “ไม่รู้สิ ฉันไม่รู้จะไม่เชื่อใจใครได้เลย ฉันอยู่กับ ครอบครัวนี้มาตั้งแต่พ่อแม่ฉันตาย พี่น่านก็รักฉันมากเหมือนเป็นพี่คนหนึ่ง ส่วนคุณอา ก็เลี้ยงดูฉันมาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เขาก็ไม่ต่างอะไร กับพ่อคนหนึ่งเหมือนกัน”

“ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว” ชายหนุ่มยกคิ้วเลียนแบบการ์ตูนชื่อดัง “มันต้องมีใครสักคนแหละน่า ทีโกหก”

“แล้วพวกเขาจะทำอย่างนั้นไปทำไม”

“โอ...แม่คนโลกสวย” ธนากรส่ายหน้า “เรียนก็เก่ง ทำงานก็เก่ง ทำไม่ เรื่องแบบนี้ถึงคิดไม่ได้หือ”

“อะไรล่ะ”

“เงินไงล่ะ” เพื่อนหนุ่มเฉลย “ไอ้ตัวนี้นั้นไม่เข้าใครออกใครหรอกนะ เธอจะเป็นคุณหนูมาตั้งแต่เกิด มีเงินใช้ไม่ขาดมือ เธอไม่รู้หรือว่าเวลาที่คน ต้องการเงินมากๆ นะ มันทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ”

“แต่ทั้งพี่น่านทั้งคุณอา ก็ไม่น่าเงินขาดมือนี้”

มากมายก็ทำให้เขามองไม่เห็น จึงตัดสินใจลุกขึ้น “เดี๋ยวฉันมานะ ไปสั่งเครื่องดื่มที่บาร์ก่อน”

“อืม...” ซลาลัยพยักหน้า เมื่อเพื่อนชายถูกกลืนหายเข้าไปในฝูงชน เธอจึงค่อยมองไปรอบๆ ก่อนจะไปจับที่วงดนตรีบนเวทีที่กำลังกระหน่ำเพลงอย่างสุดเหวี่ยง

เพลงที่วงกำลังเล่นนั้นกระตุ้นเร้าจิตใจผู้คนให้ลุกขึ้นเต้นกันอย่างเมามัน แม้แต่ซลาลัยเองก็ยังอดขยับขาและโยกตัวไปมาไม่ได้ เมื่อเพลงหนึ่งจบลง อีกเพลงก็ดังกระหึ่มขึ้นมาใหม่ ถึงจะอีกทีก็ไปบ้าง แต่ฟังแล้วก็เพลินดีไม่น้อย

“สวัสดีครับ”

เสียงนั้นทำให้เธอต้องละสายตาจากหนุ่มผมยาวที่กำลังแหกปากตะโกนอยู่บนเวทีหันไปมอง เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี มีดวงตาเป็นประกาย วาววับคล้ายธนากรตอนจีบสาวๆ ไม่มีผิด

“สวัสดีค่ะ” เธอยิ้มตอบอย่างไม่ได้สนใจนัก

“มาคนเดียวหรือครับ”

“เปล่าค่ะ” เธอยิ้ม “มากับแฟนค่ะ”

“แล้วแฟนไปไหนเสียแล้วล่ะครับ ทำไมปล่อยให้คนสวยๆ อย่างคุณนั่งอยู่คนเดียว”

“กำลังไปสั่งเครื่องดื่มค่ะ เอ๊ะ...นั่นไงคะ เขาเดินกลับมาพอดี”

ซลาลัยพยักหน้าไปที่ธนากรซึ่งกำลังเดินกลับมา ชายคนนั้นเห็นแล้วก็หน้าบึ้ง แต่ก็ฝืนยิ้มให้เธอแล้วปลีกตัวเดินจากไป

“เขามาจีบเธอหรือ” ธนากรเอ่ยถามเมื่อมาถึงโต๊ะ

“ไม่รู้สิ”

“คนสวยนี่น่า ไปไหนก็มีแต่หนุ่มมาจีบ”

“ไม่ต้องมาขอร้องกันเลยล่ะ” เธอตีตื้นแขนของเขาเบาๆ “เป็นเพราะนายนั่นแหละที่ทิ้งฉันไว้คนเดียว”

“ก็ไปเอาเครื่องตีมาให้หน่อย” ชายหนุ่มอึ้ง ก่อนจะหันไปมองชายคนนั้น ที่ยังคงส่งสายตามาเป็นระยะๆ

“ฉันว่าเขาก็หล่อดีนะ ทำไมไม่ลองคุยดูล่ะ”

“นายว่าเขาหล่อ นายก็ไปคุยเองดิ”

“บ้า...ฉันไม่ใช่เกย์นะ”

ชลาลัยหัวเราะ “ไม่รู้ล่ะ ฉันไม่ชอบผู้ชายที่มีดวงตาวิบวับเหมือนนาย”

“อ้าว ไหง่มาลงที่ฉันล่ะ” ธนากรเบะปาก “ตาวิบวับอย่างฉันมันเป็นยังไงหือ”

“เหมือนพวกสุนัขล่าเหยื่อ น่ากลัวมาก” เธอทำท่าขมลูก

“จ้า...ต้องตาเหมือนพี่น่านของเธอใช่ไหม ถึงจะทำให้เธอสนใจได้”

“แน่นอน พี่น่านนะมีแววตามั่นคง น่าเชื่อถือกว่าเป็นไหนๆ” หญิงสาวยิ้มลอยหน้าลอยตา ก่อนจะงักไปเมื่อจู่ๆ ก็นึกถึงสายตาชายหนุ่มอีกคนที่พบตอนสัมภาษณ์งาน

“แล้วถ้าฉันไปทำศัลยกรรมตาให้เหมือนพี่น่านของเธอล่ะ จะรับฉันเอาไว้พิจารณาหรือเปล่า”

ชลาลัยสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะหันไปทำปากเบีเสีคนพูด “ฉันรู้สันดานนายดี ทำให้เหมือนใครก็ยังไม่เป็นนายอยู่ดีนั่นแหละ”

“อูย...เจ็บนะเนี่ย” ชายหนุ่มยกสองมือขึ้นวางบนอกด้านซ้ายอย่างที่เล่นที่จริง

ซึ่งคำพูดของเธอก็ไม่ได้ผิดไปสักนิดเดียว เพราะหลังจากนั้นไม่นาน ธนากรก็ทิ้งเธอให้เป็นหมูโสมเฝ้าโต๊ะอยู่เพียงลำพัง ส่วนตัวเขาเองก็ไปทำกะลิ้มกะเหลี้ยวกับสาวสวยใส่สายเดี่ยวสวมกระโปรงยีนส์พันพิตเปรี๊ยะที่อยู่บนฟลอร์เต้นรำ

“ให้ตายเถอะ”

ชลาลัยสายหน้าอย่างไม่ได้แปลกใจเท่าไร เพราะหลายครั้งที่อยู่อเมริกาเขาเป็นแบบนี้ เธอหนึ่งอยู่สักพักใหญ่ธนากรที่เต้นจนเหนื่อยก็พา

สาวน้อยคนนั้นมานั่งพักที่โต๊ะ ระหว่างนั้นชายที่เข้ามาทักเธอก็ยังส่งสายตาให้อย่างไม่ขาดสาย

“กร...ฉันว่าฉันกลับก่อนดีกว่า”

“อะไรกัน เพิ่งจะสองทุ่มเอง” ธนากรท้วงพร้อมยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“กลัวพีน่านเป็นห่วงนะ”

“งั้นฉันไปส่ง”

ชลาลัยเหลือบมองสาวน้อยที่ทำหน้าเซ็งจึงรีบปฏิเสธ “ไม่เป็นไรหรอก เดี๋ยวฉันนั่งแท็กซี่กลับก็ได้ ไม่อยากขัดความสุขของนาย”

“ได้ยังไงล่ะ ฉันเป็นคนชวนเธอมา ขึ้นป्लอยให้กลับบ้านเองแล้วเป็นอะไรขึ้นมา มีหวังพีน่านของเธอเอาฉันตายแน่ๆ”

“ไม่หรอกนะ” ชลาลัยโบกมือแล้วตบไหล่เพื่อนหนุ่มเบาๆ “ฉันดูแลตัวเองได้ ไปละนะ”

หญิงสาวไม่ป्लอยให้ธนากรรั้งตัวไว้อีก เธอลุกขึ้นแล้วเดินโซเซเล็กน้อยออกไปจากบาร์เพื่อสูดอากาศภายนอกที่ไร้กลิ่นเหม็นอับกับควันบุหรี่ และมีมลภาวะทางเสียงน้อยกว่า

“แฟนทิ้งหรือไงครับคนสวย”

เสียงที่ตั้งมาจากด้านหลังทำให้ชลาลัยตกใจ เมื่อเธอหันไปมองก็พบว่าเป็นผู้ชายที่เข้ามาทำกะลิ้มกะเหลี่ยกับเธอเมื่อครู่นี้เอง

“เปล่าค่ะ” เธอปฏิเสธแล้วหันหลังให้เขา ทำท่าว่าจะเดินไปริมถนนเพื่อเรียกแท็กซี่ ทว่าเขากลับรีบเดินมาขวางหน้าเธอเอาไว้

“จะกลับแล้วหรือครับ”

“ค่ะ”

“ผมไปส่งไหม รถผมจอดอยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

“ไม่รับกวนดีกว่าค่ะ”

ชลาลัยพยายามเดินหนี แต่เขาก็เดินตาม ก่อนจะฉวยข้อมือเธอแล้วดึงไปหา

“อย่าเล่นตัวนักสิ”

“ปล่อยละ” เธอพยายามทำใจดีสู้เสือ

“ไปกับผมเถอะ ไหนๆ แฟนก็ทิ้งแล้ว ไปหาอะไรทำสนุกๆ กัน”

“ปล่อย!”

ชลาลัยพยายามกระซอกแซกตัวเองออกมา แต่แรงหญิงหรือจะสู้แรงชายได้ ถึงตอนนี้จะนึกเสียใจที่ไม่ยอมให้ธนากรไปส่งที่คอนโดมิเนียม มันก็สายไปแล้ว

“ผมคิดว่าผู้หญิงคนนี้ไม่อยากไปกับคุณนะ”

เสียงนั้นทำให้ทั้งชลาลัยและชายคนที่กำลังจูดเธอชะงักด้วยกันทั้งคู่ เมื่อหันไปตามเสียงนั้น เธอก็พบว่าคนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยในยามนี้ก็คือ...

“คุณฟ้าคราม!”